EIROPAS
KOMISIJA

Briselē, 8.12.2021.
COM(2021) 782 final

2021/0411 (COD)

Priekšlikums

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA

par informācijas apmaiņu starp dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādēm un ar ko atceļ Padomes Pamatlēmumu 2006/960/TI

{SEC(2021) 420 final} - {SWD(2021) 374 final} - {SWD(2021) 377 final}

PASKAIDROJUMA RAKSTS

1. PRIEKŠLIKUMA KONTEKSTS

• Vispārīgais konteksts

Kā izklāstīts ES Drošības savienības stratēģijā[1], jaunajā ES terorisma apkarošanas programmā[2] un ES Organizētās noziedzības novēršanas stratēģijā 2021.–2025. gadam[3], starpvalstu apdraudējumi liek sagatavot saskaņotu, mērķorientētāku un pielāgotu atbildi. Lai arī valstu iestādes, kas rīkojas uz vietas, ir tās, kas pirmajās rindās cīnās pret organizēto noziedzību un terorismu, rīcība Savienības līmenī un globālās partnerības ir ārkārtīgi svarīgas, lai nodrošinātu rezultatīvu sadarbību, kā arī apmaiņu ar informāciju un zināšanām starp valstu iestādēm, saņemot atbalstu no krimināltiesiskās sistēmas un efektīvus finanšu līdzekļus. Turklāt organizētā noziedzība un terorisms liecina par saikni starp iekšējo un ārējo drošību. Šie apdraudējumi izplatās pāri robežām un izpaužas organizētās noziedzības un teroristu grupējumos, kas iesaistās dažādās noziedzīgās darbībās.

Teritorijā bez iekšējās robežkontroles ("Šengenas zona"[4]) vienas dalībvalsts policijas darbiniekiem vajadzētu varēt vienlīdzīgi piekļūt informācijai, kas ir pieejama viņu kolēģiem citā dalībvalstī (ar vienādiem nosacījumiem). Viņiem būtu rezultatīvi un pēc būtības jāsadarbojas visā Savienībā. Tādējādi informācijas apmaiņa krimināllietās ir būtisks faktors, kas palīdz garantēt drošību Šengenas zonā.

Līdz ar iekšējās robežkontroles atcelšanu Šengenas zonā tika panākta vienošanās par informācijas apmaiņas un policijas sadarbības noteikumu kopumu Konvencijā, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu (Šengenas konvencija). Turklāt tika izveidota Šengenas Informācijas sistēma (*SIS*), izveidojot kopēju ES drošības un robežu datubāzi, kurā brīdinājumu veidā ir iekļauta informācija par meklējamām un pazudušām personām un priekšmetiem.

Saskaņā ar 2021. gadā veikto ES smagās un organizētās noziedzības draudu novērtējumu (ES *SOCTA*) vairāk nekā 70 % organizētās noziedzības grupējumu darbojas vairāk nekā trijās dalībvalstīs[5]. 2021. gada ES *SOCTA* un Eiropas Narkotiku un narkomānijas uzraudzības centra (*EMCDDA*) ziņojumā par narkotikām[6] ir norādītas vairākas jomas, kurās, šķiet, pieaug smagā un organizētā noziedzība. Tajā pašā laikā, kā noteikts 2020. gada decembra Terorisma apkarošanas programmā[7], ES joprojām ir spēkā brīdinājums par augstu terorisma draudu līmeni.

Šengenas zona ir lielākā brīvas ceļošanas zona pasaulē. Tā nodrošina pārvietošanās brīvību vairāk nekā 420 miljoniem cilvēku, kā arī preču un pakalpojumu netraucētu plūsmu. Atceļot robežkontroli starp dalībvalstīm, Šengenas zona ir kļuvusi par daļu no mūsu Eiropas dzīvesveida. Tā simbolizē Eiropas mijiedarbību un saikni starp Savienības pilsoņiem[8]. Turklāt

---

1 COM(2020) 605 final.
2 COM(2020) 795 final.
3 COM(2021) 170 final.
4 Šengenas zonā ietilpst Austrija, Beļģija, Čehija, Dānija, Francija, Grieķija, Igaunija, Islande, Itālija, Latvija, Lietuva, Lihtenšteina, Luksemburga, Malta, Nīderlande, Norvēģija, Polija, Portugāle, Slovākija, Slovēnija, Somija, Spānija, Šveice, Ungārija, Vācija un Zviedrija.
5 Eiropols (2021), *Eiropas Savienības smagās un organizētās noziedzības draudu novērtējums* (ES *SOCTA*).
6 Eiropas Narkotiku un narkomānijas uzraudzības centrs (*EMCDDA*), *Eiropas 2021. gada ziņojums par narkotikām*.
7 COM(2020) 795 final.
8 Eirobarometra aptauja Nr. 474: *Šengenas zona*.

Šengenas zona veicina vienotā tirgus efektīvu darbību un līdz ar to — Savienības ekonomisko izaugsmi[9].

Tomēr pieaugošā cilvēku mobilitāte ES rada arī papildu problēmas noziedzības draudu novēršanā un apkarošanā, kā arī sabiedrības drošības nodrošināšanā. Pāri robežām pārvietojās gandrīz 2 miljoni cilvēku, tostarp 1,3 miljoni pārrobežu darba ņēmēju[10]. Neraugoties uz to, ka Covid-19 pandēmija ir mazinājusi mobilitāti ES iekšienē, cilvēku plūsmas, visticamāk, būs nozīmīgas arī nākotnē.

Pēdējos gados Šengenas zona vairākkārt ir saskārusies ar pārbaudījumu, ko radījušas vairākas krīzes un problēmas, kuru dēļ vairākas dalībvalstis ir atjaunojušas iekšējo robežkontroli. Viens no iemesliem, kādēļ dalībvalstis ir pieņēmušas šādu lēmumu, ir neatbilstīgu migrantu nekontrolēta sekundārā kustība[11], kas, pēc šo dalībvalstu domām, rada nopietnus draudus to sabiedriskajai kārtībai vai iekšējai drošībai un pamato nepieciešamību atjaunot robežkontroli. Saskaņā ar Regulu (ES) 2016/399[12] ("Šengenas Robežu kodekss") robežkontroles pagaidu atjaunošanu var izmantot tikai uz ierobežotu laikposmu ārkārtas apstākļos (piemēram, 2015.–2016. gadā novērotās migrācijas krīzes laikā) kā galējo līdzekli. Jo īpaši ir iespējams uzlabot policijas pārbaužu un sadarbības izmantošanu, cita starpā, protams, attiecībā uz informācijas apmaiņu un saziņu. Šie pasākumi, jo īpaši, ja tie tiek apvienoti, sekundārās kustības kontrolē var dot tādus pašus rezultātus kā pagaidu iekšējā robežkontrole, un tie ir mazāk traucējoši, kad runa ir par personu brīvu pārvietošanos, kā arī preču un pakalpojumu brīvu apriti.

Strauji mainīgā noziedzības vide un cilvēku mobilitāte liecina, ka tiesībaizsardzības iestāžu pārrobežu sadarbība ES un Šengenas zonā ir ļoti svarīga, lai apkarotu noziedzīgus nodarījumus un ļautu pilsoņiem un trešo valstu valstspiederīgajiem, kas likumīgi uzturas šajā teritorijā, droši izmantot savu pārvietošanās brīvību. Tomēr joprojām pastāv nopietnas problēmas saistībā ar tiesībaizsardzības iestāžu spēju rezultatīvi un efektīvi apmainīties ar informāciju ar kolēģiem citās dalībvalstīs. Šīs spējas dalībvalstīs joprojām ir ļoti atšķirīgas, un tas liecina par zināmu sadrumstalotību, kas negatīvi ietekmē informācijas apmaiņas rezultativitāti un efektivitāti. Rezultātā noziedznieki un noziedznieku grupas turpina izmantot šo neefektivitāti, lai darbotos pāri robežām, un neatbilstīgu migrantu sekundārā kustība joprojām būs problēma.

• Priekšlikuma pamatojums un mērķi

Šā priekšlikuma vispārējais mērķis ir pieņemt tiesību aktus par organizatoriskajiem un procesuālajiem aspektiem informācijas apmaiņā starp tiesībaizsardzības iestādēm ES, lai veicinātu rezultatīvu un efektīvu šādas informācijas apmaiņu, tādējādi aizsargājot pilnībā funkcionējošu un noturīgu Šengenas zonu. Priekšlikums (jo īpaši) neskar noteikumus, kas reglamentē informācijas apmaiņu par brīdinājumiem *SIS*, kas sniegti, izmantojot papildinformācijas pieprasījumu par valsts ziņojumiem (*SIRENE*) biroju starpniecību.

Šis priekšlikums *direktīvai, ar ko paredz noteikumus par informācijas apmaiņu starp dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādēm*, ir daļa no saskaņotas paketes, kurā ietilpst arī priekšlikums Padomes ieteikumam, ar ko pastiprina policijas operatīvo pārrobežu sadarbību, priekšlikums regulai, ar ko pārskata automatizēto datu apmaiņas mehānismu policijas sadarbībai ("*Prīme II*"), kā arī priekšlikums, ar ko groza Šengenas Robežu kodeksu, kā izklāstīts Komisijas 2021. gada jūnija paziņojumā "*Stratēģija pilnībā funkcionējošai un*

[9] COM(2021) 277 final, 2.6.2021.

[10] Eiropas Komisija (2017), *Izaugsmes un kohēzijas veicināšana ES pierobežas reģionos*.

[11] Citi dalībvalstu visbiežāk paziņotie iemesli bija 2015.–2016. gada migrācijas krīze, pastāvīgie terorisma draudi un Covid-19 pandēmija.

[12] Regula (ES) 2016/399 (Šengenas Robežu kodekss).

noturīgai Šengenas zonai”[13]. Šo priekšlikumu kopīgais mērķis ir izveidot policijas sadarbības kodeksu, lai racionalizētu, uzlabotu, attīstītu, modernizētu un atvieglotu sadarbību tiesībaizsardzības jomā starp attiecīgajām valstu aģentūrām, tādējādi atbalstot dalībvalstis cīņā pret smagu un organizētu noziedzību un terorismu.

Pilnībā ņemot vērā otra likumdevēja pausto viedokli, šis priekšlikums ir balstīts uz konstatējumiem, kas izklāstīti pievienotajā ietekmes novērtējumā. Šie konstatējumi ietver arī informāciju, analīzi un ieteikumus, kas izriet no pēdējos sešos gados veiktajiem Šengenas izvērtējumiem policijas sadarbības jomā, Komisijas paziņojuma par turpmāko rīcību kādreizējā trešā pīlāra tiesību aktu kopuma saskaņošanai ar datu aizsardzības noteikumiem[14], plašām apspriedēm ar attiecīgajām ieinteresētajām personām pēdējos divos gados, kā arī nozīmīga Padomes norādījumu dokumentu kopuma, kas izstrādāts pēdējo 15 gadu laikā. Pamatojoties uz šo kopējo analīzi, tika noteikti trīs galvenie mērķi. Ar šo priekšlikumu tos paredzēts sasniegt, risinot trīs pamatproblēmas.

(1) Skaidru un stingru vienotu informācijas apmaiņas noteikumu trūkums

Šā priekšlikuma pirmais mērķis ir saskaņā ar precīziem, konsekventiem un vienotiem noteikumiem **nodrošināt jebkuras dalībvalsts tiesībaizsardzības iestādēm vienlīdzīgu piekļuvi informācijai, kas pieejama citās dalībvalstīs**, lai novērstu un atklātu noziedzīgus nodarījumus, veiktu kriminālizmeklēšanu vai kriminālizmeklēšanas darbības, **vienlaikus ievērojot pamattiesības, tostarp datu aizsardzības prasības**.

Dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādes ir iesaistītas ikdienas pārrobežu informācijas apmaiņā saistībā ar noziedzīgu nodarījumu apkarošanas operācijām. **Tomēr noteikumi valstu līmenī kavē rezultatīvu un efektīvu informācijas plūsmu**. Vispārējie noteikumi par pārrobežu tiesībaizsardzības informācijas apmaiņu starp dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādēm ir izklāstīti Padomes Pamatlēmumā 2006/960/TI par Eiropas Savienības dalībvalstu tiesībaizsardzības iestāžu informācijas un izlūkdatu apmaiņas vienkāršošanu (turpmāk — “Zviedrijas pamatlēmums” jeb “ZPL”[15]), kas tika pieņemts 2006. gadā pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā. Zviedrijas pamatlēmums daļēji aizstāja 1990. gada Konvencijā, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu[16], ietverto nodaļu par policijas sadarbību.

Zviedrijas pamatlēmumā ir noteikti **principi**, saskaņā ar kuriem būtu jāapmainās ar informāciju (pieejamības un vienlīdzīgas piekļuves principi), **termiņi**, kādos būtu jāatbild uz informācijas pieprasījumiem, **veidlapas**, kas būtu jāizmanto šādu pieprasījumu iesniegšanai un atbilžu sniegšanai, kā arī datu aizsardzības **pasākumi**, kas būtu jānodrošina, apstrādājot šo informāciju.

Tomēr praksē 2006. gada Zviedrijas pamatlēmums ir neskaidrs, kas tādējādi kavē attiecīgās informācijas pieejamības un vienlīdzīgas piekļuves principu pilnīgu īstenošanu pārrobežu kontekstā[17]. Tā rezultātā noteikumi valstu līmenī joprojām kavē informācijas plūsmu, neraugoties uz centieniem papildināt Zviedrijas pamatlēmuma prasības, izmantojot

---

13 COM(2021) 277 final, 2.6.2021.

14 COM(2020) 262 final, 24.6.2020.

15 OV L 386, 29.12.2006., 89.–100. lpp.

16 OV L 239, 22.9.2000., 19.–62. lpp.

17 Šie neatrisinātie jautājumi ir īpaši uzsvērti Šengenas izvērtējumos policijas sadarbības jomā. Šajos valstu ziņojumu izvērtējumos ir uzsvērts, ka atkarībā no otras līgumslēdzējas valsts pastāv atšķirīga prakse. Tie attiecas arī uz attiecīgajiem Padomes norādījumu dokumentiem un nodaļu par policijas sadarbību 1990. gada Konvencijā, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu, un ar to saistītajiem divpusējiem un daudzpusējiem nolīgumiem.

nesaistošus Padomes norādījumus[18]. Līdz ar to pašreizējās neskaidrības saglabāsies un turpinās negatīvi ietekmēt rezultatīvu un efektīvu informācijas apmaiņu, tādējādi būtiski nerisinot ES drošības situācijas attīstības un augošās pārrobežu mobilitātes radīto ietekmi.

Šā iemesla dēļ tiesiskā regulējuma izveide šiem mērķiem, izmantojot direktīvu, ļaus labāk uzraudzīt un īstenot noteikumus ES un valstu līmenī, vienlaikus nodrošinot valstu prakses konverģenci un tādējādi uzlabojot dalībvalstu starpā pastāvošo informācijas plūsmu rezultativitāti un efektivitāti.

(2) Kopīgu struktūru un efektīvu pārvaldības instrumentu trūkums informācijas apmaiņā

Otrais šīs direktīvas priekšlikuma mērķis ir tuvināt vienotus obligātos standartus, lai nodrošinātu vienoto kontaktpunktu rezultatīvu un efektīvu darbību. Šīs kopīgās minimālās prasības attiecas uz sastāvu, struktūrām, pienākumiem, personālu un tehniskajām iespējām.

Dalībvalstis ir atbildīgas par likumības un kārtības uzturēšanu un iekšējās drošības nodrošināšanu[19]. Tās principā var brīvi organizēt savas tiesībaizsardzības iestādes un dienestus pēc saviem ieskatiem. Attiecībā uz tiesībaizsardzības sadarbības struktūrām visas dalībvalstis ir izveidojušas vai pašlaik veido vienoto kontaktpunktu[20], kas ir kompetents virzīt pēc iespējas plašāku informācijas apmaiņu. Pamatojoties uz valsts tiesību aktiem vai iekšējiem noteikumiem, tiesībaizsardzības iestādes var arī tieši apmainīties ar informāciju savā starpā. Lai gan ir izstrādātas dažādas rokasgrāmatas un valstu faktu lapas, lai veicinātu saskaņotu pieeju valstu vienoto kontaktpunktu organizēšanā, dalībvalstīs joprojām pastāv būtiskas atšķirības attiecībā uz to struktūru, funkcijām, līdzekļiem un iespējām.

Tādēļ **dalībvalstīm ne vienmēr ir izveidotas nepieciešamās struktūras, lai rezultatīvi un efektīvi un apmainītos ar informāciju ar citām dalībvalstīm**. Valstu vienotie kontaktpunkti ne vienmēr pilda savu koordinācijas lomu, un tiem var trūkt resursu, lai reaģētu uz pieaugošo pieprasījumu skaitu.

Jo īpaši tie ne vienmēr ir aprīkoti ar nepieciešamajiem informācijas pārvaldības instrumentiem (piemēram, lietu pārvaldības sistēmu ar vienotu vadības paneli, datu automātisku augšupielādi un kontrolpārbaudi). Turklāt **vienotie kontaktpunkti ne vienmēr var tieši un lietotājdraudzīgi piekļūt visām attiecīgajām ES un starptautiskajām datubāzēm** un platformām. Turklāt dažiem vienotajiem kontaktpunktiem ir ierobežota piekļuve **attiecīgajām valstu datubāzēm**, kas vēl vairāk kavē kopējo informācijas apmaiņas procesu. Vienotajiem kontaktpunktiem var arī trūkt resursu, lai laikus un rezultatīvi apstrādātu pieaugošo saņemto pieprasījumu skaitu. Patiešām, šo pieaugšanas tendenci ne vienmēr ir pavadījusi cilvēkresursu un IT resursu proporcionāla palielināšana.

Mūsdienīga informācijas pārvaldības arhitektūra, kas jau tiek izmantota dažos "progresīvos" vienotajos kontaktpunktos, var mazināt ierobežoto cilvēkresursu spriedzi, integrējot kompetento iestāžu rīcībā esošo informāciju to attiecīgajās datubāzēs, tādējādi arī sekojot līdzi atbilžu sniegšanas termiņiem attiecībā uz informācijas pieprasījumiem un uzraugot minētos termiņus[21]. Vienotajos kontaktpunktos pieejamās datubāzes ne vienmēr tiek

---

18 Piemēram: Padomes dok. 5825/20, 2.12.2020., *Rokasgrāmata par tiesībaizsardzības informācijas apmaiņu*.

19 LESD 72. pants.

20 Vienotais kontaktpunkts ir valsts informācijas centrs, kas centralizē informācijas saņemšanu, apstrādi un nosūtīšanu citām valstīm. Tas apvieno visus galvenos starptautiskos un ES tiesībaizsardzības iestāžu saziņas kanālus (Interpolu, Eiropolu un *SIRENE*) vienā vadības struktūrā.

21 Skatīt šim priekšlikumam pievienoto ietekmes novērtējumu.

pilnībā izmantotas arī tāpēc, ka tām ir **primitīvi meklēšanas rīki**, kas neļauj izmantot transliterācijas[22] metodes un "nestriktās loģikas"[23] meklēšanas funkcijas. Transliterācijas un nestriktās loģikas meklēšanas iespēju trūkums informācijas sistēmās neļauj amatpersonām, izmantojot unikālu vaicājumu, iegūt izsmeļošus rezultātus (trāpījumus). Rezultātā amatpersonām ir jāveic jauna meklēšana par ikvieniem personas datiem, kurus tās pēta, tādējādi palielinot darba slodzi, kas palēnina meklēšanas procesu (piemēram, apgriezta vārda un uzvārda secība, vienas un tās pašas personas vārda atšķirīga rakstība, jo īpaši dažādās valodās ar atšķirīgiem alfabētiem un diakritiskajiem akcentiem).

Pašlaik gandrīz vienmēr, kad ir nepieciešama tiesas atļauja, tiek pārsniegti termiņi. **Tiesu iestādes funkcionāla pieejamība**, kā tas jau ir rezultatīvākos un efektīvākos vienotajos kontaktpunktos, palīdzēs mazināt nevajadzīgu kavēšanos. Patiešām, lietas, kurās nepieciešama tiesas atļauja, var tikt izskatītas ātrāk nekā pašlaik, kas nozīmē, ka arī šajās lietās ir vieglāk ievērot termiņus.

(3) Vienotas prakses trūkums attiecībā uz esošā(-o) saziņas kanāla(-u) izmantošanu informācijas apmaiņai ES iekšienē

Šā direktīvas priekšlikuma **trešais mērķis** ir **novērst tādu saziņas kanālu paplašināšanos, ko izmanto tiesībaizsardzības informācijas apmaiņai starp dalībvalstīm, vienlaikus nostiprinot Eiropola kā ES kriminālizmeklēšanas informācijas centra lomu attiecībā uz noziedzīgiem nodarījumiem, kas ietilpst tā pilnvarās**.

Papildus vairākiem sistēmai raksturīgiem gadījumiem, ko reglamentē ES tiesību akti (proti, papildinformācijas pieprasījumi saistībā ar *SIS* brīdinājumiem jāiesniedz ar *SIRENE* biroju[24] starpniecību, bet informācijas apmaiņa ar Eiropolu parasti notiek ar EVV[25] starpniecību), dalībvalstis nav vienojušās par vienotu tiesībaizsardzības iestāžu savstarpējās informācijas apmaiņas kanālu ES mēroga lietās, kā rezultātā pieprasījumi dublējas, rodas nevajadzīga kavēšanās un dažkārt tiek zaudēta informācija.

Rezultātā dalībvalstis dažāda apjoma informācijas pieprasīšanai, nosūtīšanai un saņemšanai izmanto dažādus kanālus, bieži vien bez skaidra, iepriekš noteikta pamatojuma[26], kas kavē rezultatīvu un efektīvu informācijas apmaiņu. Tas arī liedz valstu iestādēm saņemt Eiropola atbalstu, lai gan dalībvalstis aicina Aģentūru kļūt par ES kriminālizmeklēšanas informācijas centru, kas spēj nodrošināt kvalitatīvus uz informāciju balstītus produktus.

Vienotie kontaktpunkti ne vienmēr nodrošina esošo kanālu uzraudzību 24 stundas diennaktī 7 dienas nedēļā, kas var negatīvi ietekmēt pārrobežu lietas, kurās nepieciešama steidzama informācijas apmaiņa. Tajā pašā laikā Eiropola drošas informācijas apmaiņas tīkla lietojumprogramma (turpmāk "*SIENA*") netiek pietiekami izmantota, neraugoties uz tās

---

22 Transliterācija ir vienas valodas vārdu/nosaukumu atveidošana, izmantojot citas valodas alfabētu vai rakstības sistēmu (daudzvalodu vārdu atpazīšana). Piemēram, burts "o" atkarībā no izmantotās valodas/alfabēta var būt "ò", "ó", "ô", "õ", "ö", "ø".

23 Nestrikta datubāze ir datubāze, kas spēj apstrādāt neskaidru vai nepilnīgu informāciju, izmantojot nestrikto loģiku, proti, spēj atrast atbilstību pat tad, ja personas vārds ir uzrakstīts nepareizi.

24 Papildinformācijas apmaiņa saistībā ar *SIS* brīdinājumiem jāveic, izmantojot vienotu valstu biroju tīklu, ko sauc par *SIRENE* birojiem.

25 Eiropola valsts vienība. Informācijas apmaiņa ar Eiropolu jāveic ar EVV starpniecību, izmantojot *SIENA*.

26 Vairāki valstu *SPOC* izmanto iekšējās pamatnostādnes, kurās ir ieteikts vai pieprasīts izmantot konkrētu saziņas kanālu konkrētam mērķim, tādējādi nodrošinot konsekvenci un novēršot pieprasījumu dublēšanos. Tomēr citi *SPOC* paļaujas uz amatpersonu ieradumiem un vēlmēm, un šāda rīcības brīvība rada neefektivitāti pārrobežu izmeklēšanas kontekstā.

pielāgotajām funkcijām un spēcīgo datu drošības infrastruktūru. Pat tad, ja dalībvalstis izmanto *SIENA*, **tās ne vienmēr iesaista Eiropolu (nosūtot ziņojumu kopijas)**, lai gan informācijas apmaiņa ietilpst tā pilnvarās. Tas var radīt būtiskus informācijas trūkumus ES līmenī.

- **Saskanība ar pašreizējiem noteikumiem konkrētajā politikas jomā**

Šis priekšlikums atbilst spēkā esošajiem un gaidāmajiem politikas noteikumiem tiesībaizsardzības iestāžu sadarbības jomā. Tiesībaizsardzības iestāžu sadarbība ir ES un dalībvalstu dalītas kompetences joma. Pēdējo gadu laikā ir panākts progress, lai uzlabotu sadarbību starp dalībvalstīm informācijas apmaiņas jomā un lai noslēgtu telpu, kurā darbojas teroristi un noziedznieki. Pēc teroristu uzbrukumiem Eiropā tika nostiprināts tiesiskais regulējums terorisma apkarošanas un informācijas apmaiņas jomā. Pēc 2015. gada migrācijas krīzes tika pārskatīta tieslietu un iekšlietu (TI) informācijas sistēmu un datubāzu vispārējā arhitektūra, galveno uzmanību pievēršot sadarbspējai[27] un dinamiskai konverģencei starp drošības, robežu un migrācijas pārvaldību. Turklāt ES līmenī tika veicināta ciešāka sadarbība starp tiesībaizsardzības iestādēm, publicējot (nesaistošus) Padomes ieteikumus un pamatnostādnes, kuru mērķis bija veicināt valstu prakses konverģenci.

Tā kā abi tiesībaizsardzības iestāžu sadarbības posmi būtībā attiecas uz i) informācijas apmaiņu (kas ir šā priekšlikuma uzmanības centrā) un ii) operatīvo pārrobežu sadarbību, šis priekšlikums būs daļa no saskaņotas paketes ar pievienoto priekšlikumu Padomes ieteikumam par policijas pārrobežu operatīvās sadarbības aspektiem. Šo paketi papildina paralēli iesniegtais priekšlikums regulai, ar ko pārskata automatizēto datu apmaiņas mehānismu policijas sadarbībai ("*Prīme II*"). Priekšlikuma "*Prīme II*" mērķis būs stiprināt Prīmes apmaiņas tehnisko arhitektūru, paplašināt tās datu kategoriju klāstu un racionalizēt un paātrināt tās datu apmaiņu pēc atbilsmēm. Uzlabotais "*Prīme II*" priekšlikums paredzēs īpašus noteikumus un iespējas **automatizētai** apmaiņai ar konkrētām — un īpaši svarīgām — datu kategorijām (piemēram, pirkstu nospiedumiem, DNS, sejas attēliem) saskaņā ar šīs direktīvas kopējo regulējumu un vispārējiem noteikumiem par vispārēju informācijas apmaiņu.

Šis priekšlikums ir svarīgs pasākums, kas paredzēts, lai uzlabotu drošību ES, un tas arī sekmēs Šengenas zonas pilnīgu funkcionēšanu un noturību, ko paredz Šengenas stratēģija. Šis priekšlikums ir arī pilnībā saskaņots ar 2020. gada priekšlikumu, ar ko pārskata Eiropola pilnvaras[28], lai nostiprinātu aģentūras pilnvaras apstrādāt lielas un sarežģītas datu kopas, kā arī ar Eiropas elektronisko pierādījumu sniegšanas un saglabāšanas rīkojumiem elektronisko pierādījumu gūšanai krimināllietās[29]. Priekšlikums papildina tiesisko regulējumu[30] attiecībā

---

27 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2019/817 (2019. gada 20. maijs), ar ko izveido satvaru ES informācijas sistēmu sadarbspējai robežu un vīzu jomā un groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 767/2008, (ES) 2016/399, (ES) 2017/2226, (ES) 2018/1240, (ES) 2018/1726 un (ES) 2018/1861 un Padomes Lēmumus 2004/512/EK un 2008/633/TI, [2019] OV L 135/27; Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2019/818 (2019. gada 20. maijs), ar ko izveido satvaru ES informācijas sistēmu sadarbspējai policijas un tiesu iestāžu sadarbības, patvēruma un migrācijas jomā un groza Regulas (ES) 2018/1726, (ES) 2018/1862 un (ES) 2019/816, [2019] OV L 135/85.

28 COM(2020)796 final.

29 COM(2018) 225 final — 2018/0108 (COD).

30 OV L 312, 7.12.2018., 1.–13. lpp. Regula (ES) 2018/1860 par Šengenas informācijas sistēmas izmantošanu to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanai, kuri dalībvalstīs uzturas nelikumīgi; Regula (ES) 2018/1861 par Šengenas Informācijas sistēmas (*SIS*) izveidi, darbību un izmantošanu robežpārbaužu jomā un ar kuru groza Konvenciju, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu, un groza un atceļ Regulu (EK) Nr. 1987/2006; Regula (ES) 2018/1862 par Šengenas Informācijas sistēmas (*SIS*) izveidi, darbību un izmantošanu policijas sadarbībā un tiesu iestāžu sadarbībā krimināllietās un ar ko groza un atceļ Padomes Lēmumu 2007/533/TI un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1986/2006 un Komisijas Lēmumu 2010/261/ES, ar attiecīgiem grozījumiem.

uz informācijas apmaiņu par brīdinājumiem *SIS*, izmantojot *SIRENE* birojus. Šis priekšlikums neskar visus minētos citus Savienības tiesību aktus, kā arī citus tiesību aktus, piemēram, 2019. gada 20. jūnija Direktīvu (ES) 2019/1153, ar ko paredz noteikumus, lai atvieglotu finanšu un citas informācijas izmantošanu noteiktu noziedzīgu nodarījumu novēršanai, atklāšanai, izmeklēšanai vai kriminālvajāšanai par tiem, un ar ko atceļ Padomes Lēmumu 2000/642/TI, lai kompetentajām iestādēm atvieglotu piekļuvi finanšu informācijai un informācijai par bankas kontiem un to izmantošanu smagu noziedzīgu nodarījumu novēršanai, atklāšanai, izmeklēšanai vai saukšanai pie atbildības par tiem[31].

- **Saskanība ar citām Savienības politikas jomām**

Šā priekšlikuma mērķis ir sniegt pozitīvu ieguldījumu pilnībā funkcionējošas un noturīgas Šengenas zonas izveidē, kas ļautu brīvi pārvietoties lielākam skaitam cilvēku un netraucētu preču un pakalpojumu plūsmu, kas savukārt veicinātu vienotā tirgus efektīvu darbību un tādējādi arī Savienības ekonomisko izaugsmi. Tāpēc šis priekšlikums ir pilnībā saderīgs ar citām Savienības politikas jomām nodarbinātības, transporta, kā arī ekonomikas izaugsmes jomā ne tikai ES iekšējos pierobežas reģionos, bet arī visā ES.

2. JURIDISKAIS PAMATS, SUBSIDIARITĀTE UN PROPORCIONALITĀTE

- **Juridiskais pamats**

ES rīcības juridiskais pamats ES tiesībaizsardzības iestāžu sadarbības jomā ir Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) V sadaļas 5. nodaļa. Atbilstīgi LESD 87. pantam "Savienība attīsta policijas sadarbību, iesaistot visas dalībvalstu kompetentās iestādes, tostarp policiju, muitas iestādes un citas dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādes, kas specializējas noziedzīgu nodarījumu novēršanā, atklāšanā un izmeklēšanā". Konkrētāk, LESD 87. panta 2. punkta a) apakšpunkts attiecas uz pasākumiem, kas saistīti ar noziedzīgu nodarījumu novēršanai, atklāšanai un izmeklēšanai būtiskas informācijas vākšanu, uzglabāšanu, apstrādi, analīzi un apmaiņu. Šis tiesību akta priekšlikums ir jāpieņem saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru.

- **Subsidiaritāte (neekskluzīvas kompetences gadījumā)**

Ir nepieciešama ES rīcība, lai pienācīgi risinātu šā paskaidrojuma raksta pirmajā sadaļā norādītās problēmas. Nav iespējams pietiekami labi sasniegt mērķi — uzlabot informācijas plūsmu starp attiecīgajām tiesībaizsardzības iestādēm un Eiropolu —, ja dalībvalstis rīkojas vienas pašas. Ņemot vērā noziedzības un terorisma pārrobežu raksturu, dalībvalstīm ir jāpaļaujas citai uz citu. Tādēļ vienotu noteikumu izstrādi informācijas apmaiņai var labāk panākt Savienības līmenī. Neraugoties uz to, ka ir ieviesti vairāki valsts un reģionāli pasākumi, dalībvalstis vienas pašas nespētu nodrošināt, ka tiek pilnīgi īstenots pieejamības princips un princips, kas paredz vienlīdzīgu piekļuvi informācijai. Rīkojoties atsevišķi un pamatojoties uz valstu shēmām, dalībvalstis nespētu pārvarēt pašreizējās atšķirības starp vienotajiem kontaktpunktiem, kas kavē efektīvu un rezultatīvu attiecīgās informācijas pārrobežu apmaiņu. Tās nenodrošinātu pienācīgu un vienotu zināšanu līmeni un spēju izmantot attiecīgās datubāzes un saziņas kanālus.

ES ir labākas iespējas nodrošināt valstu līmenī veikto darbību saskaņotību, novērst valstu prakses atšķirības, novērst dublēšanos, pārklāšanos un neskaidrības, kā arī galu galā veicināt efektīvu pārrobežu noziedzības un terorisma apkarošanu, nekā to spētu atsevišķas dalībvalstis. Paredzams, ka ES rīcība, reaģējot uz konstatētajām problēmām, sniegs pievienoto vērtību visai Savienībai un līdz ar to arī tās pilsoņiem, jo tā padarīs Šengenas zonu noturīgāku un

[31] OV L 186, 11.7.2019., 122.–137. lpp.

stabilāku, un tas ietekmēs arī asociētās Šengenas līguma valstis[32]. Vienoti ES līmeņa noteikumi, standarti un prasības, kas tiesībaizsardzības iestādēm atvieglos apmaināties ar informāciju par pārrobežu noziedzību, radīs ievērojamus apjomradītus ietaupījumus, vienlaikus nodrošinot augsta līmeņa datu drošības un datu aizsardzības standartus.

Tiesībaizsardzības iestāžu sadarbība ES līmenī neaizstāj valstu politiku iekšējās drošības jomā. Tā neaizstāj valstu tiesībaizsardzības iestāžu darbu. Tā vietā rīcība ES līmenī atbalsta un stiprina valstu drošības politiku un valstu tiesībaizsardzības iestāžu darbu cīņā pret pārrobežu noziedzību un terorismu.

- **Proporcionalitāte**

Šā priekšlikuma mērķis ir konsolidēt ES tiesisko regulējumu vienotā tiesiskā instrumentā par informācijas apmaiņu, izmantojot Zviedrijas pamatlēmuma "lisabonizāciju". Tajā iekļauti arī noteikumi, kas izriet no pēdējo 15 gadu laikā pieņemto Padomes nesaistošo pamatnostādņu kopuma. Ņemot vērā līdztiesīgā likumdevēja aicinājumu un dalībvalstu apspriešanās posmā pausto vēlmi, šajā direktīvas priekšlikumā ir risinātas konstatētās problēmas, nepārsniedzot to, kas noteikti nepieciešams, lai sasniegtu mērķi nodrošināt rezultatīvu un efektīvu informācijas plūsmu starp dalībvalstīm.

- **Juridiskā instrumenta izvēle**

Pamatojoties uz iepriekšējiem attiecīgajiem Padomes secinājumiem[33], šā Komisijas direktīvas priekšlikuma mērķis ir panākt rezultatīvu un efektīvu informācijas plūsmu starp dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādēm, būtiski tuvinot dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz informācijas apmaiņu un saziņu. Tā noteikumi nodrošina to, ka tiek ievērota pilnvaru piešķiršana, kā arī Līgumos atzītās dalībvalstu tiesību sistēmu un tradīciju atšķirības. Ņemot vērā iepriekš minēto, ierosinātais tiesību akta priekšlikums ir direktīvas formā.

3. *EX POST* IZVĒRTĒJUMU, APSPRIEŠANOS AR IEINTERESĒTAJĀM PERSONĀM UN IETEKMES NOVĒRTĒJUMU REZULTĀTI

- **Apspriešanās ar ieinteresētajām personām**

Apspriešanās procesā tika iesaistītas **attiecīgās ieinteresētās personas** no dažādām jomām, valstu policijas, muitas, tiesu un datu aizsardzības iestādēm, pilsoniskās sabiedrības organizācijām, akadēmiskajām aprindām, kā arī no sabiedrības pārstāvjiem, apspriežot viņu vēlmes un bažas saistībā ar tiesībaizsardzības iestāžu sadarbības stiprināšanu ES[34].

Komisija izmantoja dažādus **iesaistīšanās veidus**, piemēram, mērķtiecīgas aptaujas, ekspertu intervijas, mērķgrupas, gadījumu izpēti, kā arī organizēja tematiskus seminārus ar dalībvalstu un asociēto Šengenas līguma valstu pārstāvjiem. Šim priekšlikumam pievienotajā ietekmes novērtējumā izklāstītie jautājumi un politikas risinājumi tika apspriesti arī attiecīgajās Padomes darba grupās (piemēram, Tiesībaizsardzības jautājumu darba grupā/policija, Tiesībaizsardzības jautājumu darba grupā/muita, Pastāvīgajā komitejā operatīvai sadarbībai iekšējās drošības jautājumos).

---

32 Islandi, Lihtenšteinu, Norvēģiju un Šveici.

33 Padomes secinājumi par iekšējo drošību un Eiropas policijas partnerību, 13083/1/20.

34 Apspriešanās ar ieinteresētajām personām ir izsmeļoši izklāstītas šim priekšlikumam pievienotajā ietekmes novērtējumā.

Turklāt saskaņā ar labāka regulējuma pamatnostādnēm[35] Komisija uzsāka **sabiedrisko apspriešanu**. **Apspriešanās darbību rezultāti** (20 atbildes) ir pienācīgi ņemti vērā, izstrādājot šo priekšlikumu[36].

- **Ekspertu atzinumu apkopošana un izmantošana**

Sagatavojot "Pētījumu, kas paredzēts, lai atbalstītu ietekmes novērtējuma sagatavošanu par ES politikas iniciatīvām, kuras veicina pārrobežu sadarbību tiesībaizsardzības jomā", darbuzņēmējs īstenoja arī daudzus konsultāciju pasākumus, piemēram, apsekojuma intervijas, aptaujas un tiešsaistes aptaujas, daļēji strukturētas intervijas, gadījumu izpēti un mērķgrupas.

- **Ietekmes novērtējums**

Saskaņā ar labāka regulējuma pamatnostādnēm šā tiesību akta priekšlikuma sagatavošanai tika veikts ietekmes novērtējums. Pamatojoties uz tā konstatējumiem, Komisija identificēja trīs galvenās problēmas, kas atbilst trīs galvenajiem šā priekšlikuma konkrētajiem mērķiem (kā minēts iepriekš). Attiecīgi tika apsvērti trīs politikas risinājumi ar dažādām iejaukšanās pakāpēm, ar kuriem būtu iespējams sasniegt katru no konkrētajiem mērķiem[37].

1. konkrētais mērķis — *atvieglot tiesībaizsardzības iestādēm vienlīdzīgu piekļuvi citā dalībvalstī glabātai informācijai, vienlaikus ievērojot pamattiesības, tostarp datu aizsardzības prasības.*

Sasniedz šādi:

(1) nodrošinot 2006. gada ZPL pašlaik ietverto noteikumu saskaņošanu ar 2016. gada Direktīvu par datu aizsardzību tiesībaizsardzības jomā;

(2) izstrādājot jaunu papildu "ieteikuma" pasākumu kopumu, piemēram, mācības un Komisijas norādījumus par konkrētiem tiesībaizsardzības informācijas apmaiņas aspektiem, ja nepieciešams;

(3) uzlabojot ZPL noteikumu skaidrību. Tas tiek panākts, precizējot ZPL darbības jomu un vienkāršojot tā piemērošanu. Lai vēl vairāk uzlabotu īstenošanu, attiecīgos gadījumos var izstrādāt arī Komisijas norādījumus par katrā dalībvalstī pieejamajiem valsts datu kopumiem iespējamai apmaiņai;

(4) atvieglojot prasību ievērošanu attiecībā uz termiņiem, kad informācija ir jādara pieejama citai dalībvalstij, tostarp gadījumos, kad ir nepieciešama tiesas atļauja.

2. konkrētais mērķis — *nodrošināt, ka visās dalībvalstīs ir rezultatīvi funkcionējošs vienotais kontaktpunkts, tostarp gadījumos, kad ir nepieciešama tiesas atļauja sniegt informāciju pēc citas dalībvalsts pieprasījuma.*

Sasniedz šādi:

(1) izstrādājot jaunu papildu "ieteikuma" pasākumu kopumu, piemēram, mācības, finansiālu atbalstu un attiecīgus Komisijas norādījumus, ja nepieciešams;

(2) nosakot minimālās kopīgās prasības attiecībā uz vienoto kontaktpunktu sastāvu (tostarp gadījumos, kad ir nepieciešama tiesas atļauja), to funkcijām, personālu un spējām.

---

35 SWD(2017) 350, 7.7.2017.

36 ES policijas sadarbības kodekss — pārrobežu smagās un organizētās noziedzības apkarošana (europa.eu)

37 Skatīt šim priekšlikumam pievienoto ietekmes novērtējumu.

3. konkrētais mērķis — *novērst tādu saziņas kanālu paplašināšanos, ko izmanto tiesībaizsardzības informācijas apmaiņai starp dalībvalstīm, vienlaikus nostiprinot Eiropola kā ES kriminālizmeklēšanas informācijas centra lomu attiecībā uz noziedzīgiem nodarījumiem, kas ietilpst tā pilnvarās.*

Sasniedz šādi:

(1) izstrādājot jaunu papildu "ieteikuma" pasākumu kopumu, piemēram, mācības, finansiālu atbalstu un Komisijas norādījumus par informācijas apmaiņu, ja nepieciešams;

(2) paredzot dalībvalstīm pienākumu izmantot *SIENA* visai divpusējai un daudzpusējai informācijas apmaiņai saskaņā ar ierosināto direktīvu pēc nepieciešamā pārejas perioda, lai nodrošinātu pilnīgu *SIENA* izvēršanu.

Ar šiem pasākumiem **racionalizēs, precizēs, attīstīs un modernizēs pārrobežu sadarbību tiesībaizsardzības jomā, vienlaikus labāk aizsargājot pamattiesības**, jo īpaši attiecībā uz personas datu aizsardzību (kā paskaidrots turpmāk). Ar tiem arī pastiprinās Eiropola atbalstu dalībvalstīm to cīņā pret jauniem draudiem. Vēlamais politikas risinājums nodrošinās valstu prakses izteiktu konverģenci attiecībā uz vienotā kontaktpunkta rezultatīvu un efektīvu darbību, izmantojot vienotus obligātos standartus.

Paredzams, ka vēlamā politikas risinājuma vispozitīvāko ietekmi radīs vienotā kontaktpunkta kā "vienas pieturas aģentūras" izveide tiesībaizsardzības sadarbībai visās dalībvalstīs. Eiropola *SIENA* kā standarta saziņas kanāla noteikšana veicinās tiesībaizsardzības informācijas apmaiņas racionalizāciju, vienlaikus nodrošinot informācijas konverģenci Eiropolā un šādas informācijas (un personas datu) drošību. Vēlamais politikas risinājums ietver arī papildu pasākumus, piemēram, attiecīgas mācības un finansiālu atbalstu, kas ir galvenie iepriekš minēto konkrēto mērķu sasniegšanas veicinātāji. Vēlamais risinājums atspoguļo kumulatīvi vislabāko ietekmi attiecībā uz atbilstību, pievienoto vērtību, rezultativitāti, efektivitāti, saskaņotību un proporcionalitāti. Tajā ir ņemta vērā pagātnes pieredze, bet vienlaikus tas ir pietiekami vērienīgs. Vēlamajā risinājumā pienācīgi ņem vērā dalībvalstu paustos viedokļus, vienlaikus atbildot uz ES iedzīvotāju un uzņēmumu tiesisko paļāvību. Tādējādi vēlamais risinājums veicina rezultatīvu un efektīvu un Šengenas zonas darbību.

- **Pamattiesības**

Šim priekšlikumam pievienotajā ietekmes novērtējumā ir analizēta ietekme, ko katrs politikas risinājums, tostarp šajā direktīvas priekšlikumā paredzētie pasākumi, varētu atstāt uz pilsoņu pamattiesībām. Pēc definīcijas visi politikas risinājumi, kas attiecas uz informācijas apmaiņu starp tiesībaizsardzības iestādēm, ietekmē tiesības uz personas datu aizsardzību, kas noteiktas ES Pamattiesību hartas 8. pantā (turpmāk tekstā — "Pamattiesību harta") un Līguma par Eiropas Savienības darbību 16. pantā.

Politikas risinājumi var ietekmēt arī citas pamattiesības, piemēram, tās, kuras aizsargā Pamattiesību hartas 2. pants (tiesības uz dzīvību), 3. pants (tiesības uz personas neaizskaramību), 6. pants (tiesības uz brīvību un drošību), 17. pants (tiesības uz īpašumu) un 45. pants (pārvietošanās un uzturēšanās brīvība). Ietekmes novērtējumā tika atzīts, ka izvēlētie politikas risinājumi ir samērīgi, jo tie aprobežojas ar to, kas ir noteikti nepieciešams, lai sasniegtu mērķi nodrošināt Šengenas zonas iekšējo drošību, vienlaikus aizsargājot personu brīvu pārvietošanos[38].

[38] Skatīt šim priekšlikumam pievienoto ietekmes novērtējumu.

Turklāt ir paredzams, ka attiecīgo noteikumu par informācijas apmaiņu tiesībaizsardzības nolūkos saskaņošana ar vēlāk pieņemtajiem un piemērojamajiem noteikumiem par personas datu apstrādi tiesībaizsardzības nolūkos (saskaņā ar 2016. gada Datu aizsardzības direktīvu tiesībaizsardzības jomā, turpmāk — Tiesībaizsardzības direktīva[39]) pozitīvi ietekmēs pilsoņu pamattiesību aizsardzību. *SIENA* kā saziņas kanāla izmantošana arī uzlabos personas datu apstrādes sistēmu drošību un to vispārējo aizsardzību pret iespējamu ļaunprātīgu rīcību. Tā kā Tiesībaizsardzības direktīva nodrošina un garantē nepieciešamo personas datu aizsardzības līmeni Savienībā, nav vajadzības to pārsniegt. Tā vietā saskaņošana nodrošinās pilnīgu atbilstību ES personas datu aizsardzības noteikumiem, tostarp tiem, kas ietverti Tiesībaizsardzības direktīvā. Tādējādi tiek īstenota 2020. gada paziņojumā ietvertā Komisijas apņemšanās, ka tā "2021. gada pēdējā ceturksnī nāks klajā ar tiesību akta priekšlikumu, kas ietvers vismaz Padomes Pamatlēmuma 2006/960/TI grozījumu, lai nodrošinātu nepieciešamo saskaņošanu datu aizsardzības jomā"[40].

4. IETEKME UZ BUDŽETU

Lai gan tas ir ļoti atkarīgs no katras valsts IT struktūras specifikas un juridiskajiem parametriem, Eiropols ir iesniedzis iespējamo izmaksu aplēses, un par tām ir ziņots šim priekšlikumam pievienotajā ietekmes novērtējumā. Tika lēsts, ka nepieciešamie IT uzlabojumi gan vienotajos kontaktpunktos, gan policijas un muitas sadarbības centros[41] veidos **vienreizēju summu** ne vairāk kā **11,5 miljonu EUR** apmērā. Tos paredzēts sadalīt šādi:

– 1,5 miljoni EUR lietu pārvaldības sistēmu (LPS) izveidei 10 dalībvalstīs (vēl nav aprīkotas);

– 1 miljons EUR, lai integrētu *SIENA* 20 dalībvalstu vienoto kontaktpunktu LPS (vēl nav aprīkotas);

– 2,25 miljoni EUR, lai izveidotu policijas un muitas sadarbības centru savienojumu ar *SIENA* ne vairāk kā 45 policijas un muitas sadarbības centros (14 no 59 jau ir savienoti);

– 6,75 miljoni EUR, lai izveidotu LPS ne vairāk kā 45 policijas un muitas sadarbības centros (45 x 150 000 EUR).

Šīs izmaksas (vienreizējs ieguldījums) tiek uzskatītas par pieņemamām un **samērīgām** ar konstatēto problēmu, un tās nepārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai sasniegtu konkrētus mērķus, kas noteikti šajā direktīvas priekšlikumā. Jāatzīmē, ka dalībvalstis jebkurā gadījumā turpina modernizēt savas IT sistēmas (arī ES informācijas sistēmu sadarbspējas kontekstā). Tas paver labu iespēju rentabli īstenot šajā priekšlikumā paredzētās izmaiņas. Šajās aplēsēs nav iekļautas mācību vajadzības, tādēļ ka mācību izmaksas ir ļoti atkarīgas no katras valsts IT struktūras specifikas un juridiskajiem parametriem, jo īpaši IT modernizācijas gadījumā.

Jebkurā gadījumā izmaksas valsts līmenī būtu jāsedz no dalībvalstu programmām Iekšējās drošības fonda[42] ietvaros. Iekšējās drošības fondā ir paredzēts konkrēts mērķis "uzlabot un

---

39 Direktīva (ES) 2016/680, OV L 119, 4.5.2016.

40 COM(2020) 262, *Turpmākā rīcība kādreizējā trešā pīlāra tiesību aktu kopuma saskaņošanai ar datu aizsardzības noteikumiem*.

41 Policijas un muitas sadarbības centri ir reģionāli informācijas centri, kas izveidoti divu vai vairāku dalībvalstu pierobežas reģionos. Tos veido šo dalībvalstu tiesībaizsardzības iestāžu darbinieki. Līdz šim visā Eiropā ir izveidoti 59 policijas un muitas sadarbības centri.

42 Regula (ES) 2021/1149.

sekmēt informācijas apmaiņu" un "uzlabot un pastiprināt pārrobežu sadarbību"[43]. Tādēļ dalībvalstis, izstrādājot valstu programmas, tiek aicinātas iekļaut tajās darbības, kas ir būtiskas paredzētās direktīvas īstenošanai, skaidri norādot uz vienotajiem kontaktpunktiem un policijas un muitas sadarbības centriem, kā arī saikni ar *SIENA*. Tā kā dažās dalībvalstīs sadarbības līmenis ir augstāks nekā citās, ierosinātās direktīvas īstenošanas izmaksas dažādās dalībvalstīs būs atšķirīgas.

Izņemot izmaksas, ko, iespējams, segs dalībvalstu programmas no Iekšējās drošības fonda, citas izmaksas ES līmenī netiks segtas.

5. CITI ELEMENTI

- **Īstenošanas plāni un uzraudzīšanas, izvērtēšanas un ziņošanas kārtība**

Ierosināto pasākumu ietekmes izvērtējums ir atkarīgs no informācijas, kas tiks saņemta no dalībvalstīm. Šā iemesla dēļ šajā priekšlikumā ir iekļauti **noteikumi par datu rādītāju vākšanu**. Atbildība par attiecīgo uzraudzības datu vākšanu būtu jāuzņemas valstu iestādēm, ideālā gadījumā — vienotajiem kontaktpunktiem. Pēc tam šo darbības rādītāju uzraudzība tiks izmantota, lai sniegtu informāciju par ierosināto pasākumu piemērošanu.

Šajā sakarā priekšlikums paredz, ka Komisija iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu, kurā novērtē, kādā mērā dalībvalstis ir veikušas vajadzīgos pasākumus, lai izpildītu ierosinātās direktīvas prasības. Attiecīgajā pantā arī noteikts, ka Komisijai piecus gadus pēc direktīvas stāšanās spēkā jāiesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojums, kurā novērtēta direktīvas pievienotā vērtība, un jāapsver direktīvas iespējamā pārskatīšana, ja tā būtu lietderīga.

Papildus šim tiesību akta priekšlikumam Komisija, rīkojoties saskaņā ar savu administratīvo autonomiju, izveidos **neformālu ekspertu grupu**, kurā darbosies eksperti no katras dalībvalsts, lai konsultētu un atbalstītu Komisiju direktīvas uzraudzībā un piemērošanā, tostarp izstrādājot Komisijas norādījumu dokumentus. Šo ekspertu grupu varētu veidot uz esošās neformālo vienoto kontaktpunktu tīkla vadības pamata. Visbeidzot, bet ne mazāk svarīgi, turpināsies izvērtēšanas un uzraudzības mehānisms, lai pārbaudītu Šengenas *acquis* piemērošanu policijas sadarbības jomā, saskaņā ar pašreizējo Padomes regulu[44] un ar laiku — saskaņā ar tās varbūtējiem grozījumiem[45]. Šie izvērtējuma ziņojumi līdz šim aptvēra Zviedrijas pamatlēmuma īstenošanu. Turpmākajos izvērtējumos tiks iekļauta paredzētās jaunās direktīvas piemērošana.

- **Detalizēts konkrētu priekšlikuma noteikumu skaidrojums**

Šis tiesību akta priekšlikums direktīvai ir strukturēts sešās nodaļās:

(1) Vispārīgi noteikumi par informācijas apmaiņu starp dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādēm, kas paredzēti, lai novērstu, atklātu un izmeklētu noziedzīgus nodarījumus (1.–3. pants).

Pirmais noteikumu bloks ir balstīts uz Zviedrijas pamatlēmuma (spēkā kopš 2006. gada) struktūru un būtību. Turklāt tā darbības joma un saturs ir saskaņoti ar noteikumiem par policijas sadarbību (V sadaļas 4. nodaļa), ko ieviesa ar Lisabonas līgumu, kas ir spēkā kopš 2009. gada.

---

43 Sk. Regulas (ES) 2021/1149 3. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktu.

44 OV L 295, 6.11.2013., 27.–37. lpp.

45 Komisijas priekšlikums Padomes Regulai par tāda izvērtēšanas un uzraudzības mehānisma izveidi un darbību, kura mērķis ir pārbaudīt Šengenas *acquis* piemērošanu, un ar ko atceļ Regulu (ES) Nr. 1053/2013, 2021. gada 2. jūnijs.

Direktīvas 1. pantā ir noteikta horizontālo noteikumu piemērošanas joma attiecībā uz informācijas apmaiņu noziedzīgu nodarījumu novēršanas, atklāšanas vai izmeklēšanas nolūkā. Šīs direktīvas noteikumus piemēro, ja vien citos konkrētos ES tiesību aktos nav noteikts citādi.

Direktīvas 2. pantā ir definēti vairāki galvenie termini, piemēram, iestādes, uz kurām attiecas horizontālie informācijas apmaiņas noteikumi, attiecīgie noziedzīgie nodarījumi un tiesībaizsardzības iestādēm pieejamās informācijas veids.

Direktīvas 3. pantā ir izklāstīti trīs principi, kas jāievēro, veicot informācijas apmaiņu starp dalībvalstīm saskaņā ar šo direktīvu: vienlīdzīgas piekļuves princips, kas nosaka, ka informācijas apmaiņai gan vienā dalībvalstī, gan starp dalībvalstīm būtībā ir jānotiek ar vienādiem nosacījumiem; pieejamības princips, kas nosaka, ka, ja informācija par noziedzīgu nodarījumu ir pieejama kādā dalībvalstī, tā parasti jādara pieejama arī citām dalībvalstīm; un konfidencialitātes princips, kas garantē, ka dalībvalstis, rīkojoties ar šādu informāciju, savstarpēji ievēro konfidencialitātes prasības, nodrošinot līdzīgu aizsardzības līmeni.

(2) Informācijas apmaiņa, kas tiek veikta, izmantojot vienoto kontaktpunktu (4.–6. pants)

Direktīvas 4. pantā ir noteiktas vairākas prasības attiecībā uz informācijas pieprasījumiem, kas nosūtīti vienotajam kontaktpunktam. Tas jo īpaši attiecas uz kritērijiem, kas pamato pieprasījumu un nosaka tā steidzamību. Pieprasījumu iesniedz citas dalībvalsts vienotais kontaktpunkts vai, ja dalībvalsts tā nolēmusi, — citas tiesībaizsardzības iestādes. Pieprasījumā lietotā valoda jāizvēlas no valodu saraksta, kas katrai dalībvalstij ir jāizveido un jāpublicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Direktīvas 5. pantā ir noteikts pienākums vienotajam kontaktpunktam, kas saņem 4. pantā minētos informācijas pieprasījumus, apstrādāt pieprasījumus un atbildēt uz tiem precīzi noteiktos termiņos, no kuriem var atkāpties tikai konkrētos šauri definētos apstākļos, proti, ja ir nepieciešama tiesas atļauja. Šāda informācijas sniegšana būs jāveic tajā pašā valodā, kas lietota pieprasījumā.

Direktīvas 6. pantā ir noteikts izsmeļošs saraksts ar iemesliem, uz kuriem vienotais kontaktpunkts objektīvi pamatotos gadījumos var atsaukties, lai atteiktu pieprasītās informācijas izpaušanu, par ko nekavējoties jāinformē pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts attiecīgā iestāde. Vienotajam kontaktpunktam ir paredzēta iespēja lūgt paskaidrojumus par pieprasījumu saturu, tādējādi apturot piemērojamos termiņus, tomēr tikai tad, ja paskaidrojumi ir objektīvi nepieciešami, lai izvairītos no pieprasījuma atteikšanas. Attiecībā uz citiem paskaidrojumiem, kas var tikt uzskatīti par nepieciešamiem, šāda apturēšana netiks piemērota.

(3) Cita informācijas apmaiņa (7.–8. pants)

Direktīvas 7. pantā noteikts dalībvalstu pienākums apmainīties ar informāciju ar citu (citām) dalībvalsti(-īm) spontāni, proti, pēc attiecīgās iestādes iniciatīvas, neiesniedzot informācijas pieprasījumu, ja šī informācija var palīdzēt sasniegt kādu no direktīvā noteiktajiem mērķiem.

Direktīvas 8. pants nodrošina, ka attiecīgie vienotie kontaktpunkti tiek informēti par jebkādu informācijas apmaiņu pēc pieprasījuma, kas nav vienotajam kontaktpunktam iesniegts pieprasījums, proti, vai nu par informācijas apmaiņu pēc pieprasījuma, ko savstarpēji tieši veikušas dažādu dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādes, vai arī pēc informācijas pieprasījuma, ko vienotais kontaktpunkts iesniedzis citas dalībvalsts tiesībaizsardzības iestādei. Tas attiecas arī uz attiecīgo informācijas apmaiņu, ko veic policijas un muitas sadarbības centri un citas līdzvērtīgas struktūras, ciktāl tās saskaņā ar ierosināto direktīvu ir tiesībaizsardzības iestādes.

(4) Papildu noteikumi par informācijas sniegšanu saskaņā ar II un III nodaļu (9.–13. pants)

Direktīvas 9. pants attiecas uz situācijām, kad saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurai ir pieejama attiecīgā informācija, ir nepieciešama tiesas atļauja, lai pēc pieprasījuma vai spontāni sniegtu šo informāciju vai nu vienotajam kontaktpunktam, vai tiesībaizsardzības iestādei. Ar šo noteikumu tiek īstenots un sīkāk precizēts vienlīdzīgas piekļuves princips, kas nozīmē, ka būtībā ir jāpiemēro vienādi nosacījumi, ja pieprasītajai informācijai ir vajadzīga tiesas atļauja, neatkarīgi no tā, ka informācija ir jāsniedz citas dalībvalsts iestādei, nevis tās pašas dalībvalsts iestādei. Šajā pantā arī noteikts, ka attiecīgajai iestādei nekavējoties jāveic visi vajadzīgie praktiskie un juridiskie pasākumi saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem, lai pēc iespējas ātrāk iegūtu šādu tiesas atļauju.

Direktīvas 10. pantā ir noteiktas konkrētas prasības, kuru mērķis ir nodrošināt personas datu pienācīgu aizsardzību, kas jo īpaši izriet no saskaņošanas ar Tiesībaizsardzības direktīvas noteikumiem.

Direktīvas 11. pantā ir reglamentēta valoda, kas vienotajiem kontaktpunktiem un tiesībaizsardzības iestādēm jālieto šajā direktīvā noteiktajās situācijās gan attiecībā uz faktisko informācijas sniegšanu, gan attiecībā uz jebkādu citu ar to saistītu saziņu. Šādas valodas prasības nepiemēro tiešai informācijas apmaiņai un citiem paziņojumiem, kas minēti 8. pantā. Dalībvalstīm jāizveido tām pieņemamo valodu saraksts, kurā jāiekļauj arī angļu valoda. Šie saraksti Komisijai jāpublicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Ar 12. pantu tiek ieviests pienākums vienotajam kontaktpunktam un visām citām tiesībaizsardzības iestādēm sistemātiski informēt Eiropolu (tas nozīmē "nosūtīt kopiju"), ciktāl informācijas apmaiņa attiecas uz noziegumiem, kas ietilpst Eiropola pilnvaru jomā, kā noteikts tā pamataktā. Šis pienākums nodrošina, ka Eiropols var pildīt savu ES informācijas centra lomu attiecībā uz informāciju, kas ir būtiska tiesībaizsardzības nolūkos.

Direktīvas 13. pantā noteikts, ka visām attiecīgajām iestādēm ir jāizmanto Eiropola pārvaldītā drošas informācijas apmaiņas tīkla lietojumprogramma (*SIENA*) un šajā nolūkā jābūt tieši pieslēgtām tai, lai veiktu visu informācijas apmaiņu un ar to saistīto saziņu, uz ko attiecas šī direktīva. Šie noteikumi par *SIENA* obligātu izmantošanu neattiecas uz gadījumiem, kad konkrētos Savienības tiesību aktos ir noteiktas atšķirīgas prasības par izmantojamo saziņas kanālu, piemēram, attiecībā uz informācijas apmaiņu, ko reglamentē *SIS* regula[46], ņemot vērā, ka apmaiņa, ko veic saskaņā ar šādiem konkrētiem tiesību aktiem, ir izslēgta no šīs direktīvas darbības jomas.

(5) Minimālās prasības par vienota kontaktpunkta kā centrālās struktūras izveidi, lai koordinētu informācijas apmaiņu starp dalībvalstīm (14.–16. pants)

Piektajā noteikumu blokā ir izklāstīts un papildināts katras dalībvalsts pienākums izveidot vai noteikt vienoto kontaktpunktu kā centrālo struktūru, kas koordinē informācijas apmaiņu starp tās tiesībaizsardzības iestādēm un citu dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādēm šīs direktīvas

[46] OV L 312, 7.12.2018., 1.–13. lpp. Regula (ES) 2018/1860 par Šengenas informācijas sistēmas izmantošanu to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanai, kuri dalībvalstīs uzturas nelikumīgi; Regula (ES) 2018/1861 par Šengenas Informācijas sistēmas (*SIS*) izveidi, darbību un izmantošanu robežpārbaužu jomā un ar kuru groza Konvenciju, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu, un groza un atceļ Regulu (EK) Nr. 1987/2006; Regula (ES) 2018/1862 par Šengenas Informācijas sistēmas (*SIS*) izveidi, darbību un izmantošanu policijas sadarbībā un tiesu iestāžu sadarbībā krimināllietās un ar ko groza un atceļ Padomes Lēmumu 2007/533/TI un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1986/2006 un Komisijas Lēmumu 2010/261/ES, ar attiecīgiem grozījumiem.

darbības jomā. Tajā ir noteiktas vairākas minimālās prasības, kas jāievēro visiem vienotajiem kontaktpunktiem.

Direktīvas 14. pantā izklāstīti vienotā kontaktpunkta uzdevumi un iespējas. Vienotajam kontaktpunktam, lai tas pildītu savas funkcijas, ir jābūt piekļuvei vajadzīgajai informācijai un jābūt sistemātiski informētam par visu tiešo informācijas apmaiņu starp savas valsts iestādēm un citu dalībvalstu iestādēm. Par vienotā kontaktpunkta faktisko izveidi vai noteikšanu noteiktā termiņā jāpaziņo Komisijai, kurai pēc tam šādi paziņojumi jāpublicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Direktīvas 15. pantā ir noteiktas minimālās prasības attiecībā uz vienotā kontaktpunkta sastāvu, atstājot katrai dalībvalstij zināmu elastību noteikt precīzu tā organizāciju un sastāvu, ko tā uzskata par vispiemērotāko atkarībā no valsts apstākļiem, ar nosacījumu, ka tiek ievērotas direktīvas prasības.

Direktīvas 16. pantā noteiktas minimālās prasības vienotā kontaktpunkta lietu pārvaldības sistēmai.

(6) Nobeiguma noteikumi

Nobeiguma noteikumi nodrošina ierosinātās direktīvas īstenošanas pienācīgu uzraudzību. Pirmkārt, to veic dalībvalstis, kam ir noteikts pienākums katru gadu vākt un sniegt minimālo statistikas datu kopumu (17. pants). Otrkārt, to veic Komisija, kam ir noteikts pienākums ziņot Eiropas Parlamentam un Padomei, cita starpā ņemot vērā dalībvalstu sniegtos datus, un tādējādi, treškārt, ļaujot arī šīm divām iestādēm uzraudzīt direktīvas īstenošanu (18. pants).

Visbeidzot, 19., 20., 21., 22. un 23. pantā ir risināti vairāki nepieciešamie juridiski tehniskie jautājumi, proti, to iepriekš spēkā esošo noteikumu svītrošana vai atcelšana, kurus aizstāj ierosinātās direktīvas noteikumi, transponēšana valstu tiesību aktos, kā arī stāšanās spēkā un adresāti. Attiecībā uz spēkā esošajiem noteikumiem, kas ietverti Šengenas konvencijā (19. pants), tās 39. pants tiek aizstāts tikai tiktāl, ciktāl tas attiecas uz informācijas apmaiņu ierosinātajā direktīvā paredzētajiem mērķiem. Direktīvas 39. pants joprojām ir piemērojams citiem policijas sadarbības veidiem, uz kuriem attiecas minētais pants. Turpretī Šengenas konvencijas 46. pants, kas īpaši attiecas uz šādu informācijas apmaiņu, ir pilnībā aizstāts ar ierosināto direktīvu, tādēļ tas tiek svītrots.

2021/0411 (COD)

Priekšlikums

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA

par informācijas apmaiņu starp dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādēm un ar ko atceļ Padomes Pamatlēmumu 2006/960/TI

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 87. panta 2. punkta a) apakšpunktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru,

tā kā:

(1) Starpvalstu apdraudējumi, kas saistīti ar noziedzīgām darbībām, liek sagatavot saskaņotu, mērķorientētu un pielāgotu atbildi. Lai arī valstu iestādes, kas rīkojas uz vietas, ir tās, kas pirmajās rindās cīnās pret organizēto noziedzību un terorismu, rīcība Savienības līmenī ir ārkārtīgi svarīga, lai nodrošinātu efektīvu un rezultatīvu sadarbību, tostarp attiecībā uz informācijas apmaiņu. Turklāt organizētā noziedzība un terorisms jo īpaši liecina par saikni starp iekšējo un ārējo drošību. Šie apdraudējumi izplatās pāri robežām un izpaužas organizētās noziedzības un teroristu grupējumos, kas iesaistās dažādās noziedzīgās darbībās.

(2) Teritorijā bez iekšējās robežkontroles policijas darbiniekiem vienā dalībvalstī saskaņā ar piemērojamiem Savienības un valsts tiesību aktiem vajadzētu būt iespējai iegūt vienlīdzīgu piekļuvi informācijai, kas pieejama viņu kolēģiem citā dalībvalstī. Šajā sakarā tiesībaizsardzības iestādēm būtu rezultatīvi un pēc būtības jāsadarbojas visā Savienībā. Tādēļ būtiska to pasākumu sastāvdaļa, kuri ir pamatā sabiedriskajai drošībai savstarpēji atkarīgā teritorijā bez iekšējās robežkontroles, ir policijas sadarbība attiecīgās informācijas apmaiņā tiesībaizsardzības nolūkos. Informācijas apmaiņa par noziegumiem un noziedzīgām darbībām, tostarp terorismu, kalpo vispārējam mērķim — aizsargāt fizisko personu drošību.

(3) Informācijas apmaiņu starp dalībvalstīm noziedzīgu nodarījumu novēršanas un atklāšanas nolūkā reglamentē Konvencija, ar ko īsteno 1985. gada 14. jūnija Šengenas nolīgumu[47] un kas pieņemta 1990. gada 19. jūnijā, jo īpaši tās 39. un 46. pants. Ar Padomes Pamatlēmumu 2006/960/TI[48] tika daļēji aizstāti minētie noteikumi un ieviesti

[47] Konvencija, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu (1985. gada 14. jūnijs) starp Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdībām, Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām (OV L 239, 22.9.2000., 19. lpp.).

[48] Padomes Pamatlēmums 2006/960/TI (2006. gada 18. decembris) par Eiropas Savienības dalībvalstu tiesībaizsardzības iestāžu informācijas un izlūkdatu apmaiņas vienkāršošanu (OV L 386, 29.12.2006., 89. lpp.).

jauni noteikumi par informācijas un izlūkdatu apmaiņu starp dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādēm.

(4) Izvērtējumos, tostarp izvērtējumos, kas veikti saskaņā ar Padomes Regulu (ES) Nr. 1053/2013[49], norādīts, ka Pamatlēmums 2006/960/TI nav pietiekami skaidrs un nenodrošina pienācīgu un ātru attiecīgās informācijas apmaiņu starp dalībvalstīm. Izvērtējumos arī norādīts, ka minētais pamatlēmums praksē tiek maz izmantots, daļēji tāpēc, ka praksē nav skaidri nošķirta darbības joma Konvencijai, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu, un darbības joma minētajam pamatlēmumam.

(5) Tādēļ būtu jāatjaunina un jāaizstāj spēkā esošais tiesiskais regulējums, kas sastāv no attiecīgajiem noteikumiem, kuri ietverti Konvencijā, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu, un Pamatlēmumā 2006/960/TI, lai, izstrādājot skaidrus un saskaņotus noteikumus, atvieglotu un nodrošinātu pienācīgu un ātru informācijas apmaiņu starp dažādu dalībvalstu kompetentajām tiesībaizsardzības iestādēm.

(6) Jo īpaši būtu jānovērš neatbilstības starp attiecīgajiem noteikumiem, kuri ietverti Konvencijā, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu, un Pamatlēmumā 2006/960/TI, aptverot informācijas apmaiņu noziedzīgu nodarījumu novēršanas, atklāšanas vai izmeklēšanas nolūkā un tādējādi pilnībā aizstājot minētās konvencijas 39. un 46. pantu, ciktāl tas attiecas uz šādu apmaiņu, līdz ar to nodrošinot nepieciešamo juridisko noteiktību. Turklāt attiecīgie noteikumi būtu jāvienkāršo un jāprecizē, lai veicinātu to rezultatīvu piemērošanu praksē.

(7) Ir jāparedz noteikumi, kas reglamentē šādas dalībvalstu savstarpējās informācijas apmaiņas transversālos aspektus. Šīs direktīvas noteikumiem nebūtu jāietekmē to Savienības tiesību aktu noteikumu piemērošana, kuri attiecas uz īpašām sistēmām vai regulējumu šādai informācijas apmaiņai, piemēram, saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulām (ES) 2018/1860[50], (ES) 2018/1861[51], (ES) 2018/1862[52] un

---

49 Padomes Regula (ES) Nr. 1053/2013 (2013. gada 7. oktobris), ar ko izveido izvērtēšanas un uzraudzības mehānismu, lai pārbaudītu Šengenas *acquis* piemērošanu, un ar ko atceļ Izpildu komitejas lēmumu (1998. gada 16. septembris), ar ko izveido Šengenas izvērtēšanas un īstenošanas pastāvīgo komiteju (OV L 295, 6.11.2013., 27. lpp.).

50 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2018/1860 (2018. gada 28. novembris) par Šengenas informācijas sistēmas izmantošanu to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanai, kuri dalībvalstīs uzturas nelikumīgi (OV L 312, 7.12.2018., 1. lpp.).

51 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2018/1861 (2018. gada 28. novembris) par Šengenas Informācijas sistēmas (*SIS*) izveidi, darbību un izmantošanu robežpārbaužu jomā un ar kuru groza Konvenciju, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu, un groza un atceļ Regulu (EK) Nr. 1987/2006 (OV L 312, 7.12.2018., 14. lpp.).

52 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2018/1862 (2018. gada 28. novembris) par Šengenas Informācijas sistēmas (*SIS*) izveidi, darbību un izmantošanu policijas sadarbībā un tiesu iestāžu sadarbībā krimināllietās un ar ko groza un atceļ Padomes Lēmumu 2007/533/TI un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1986/2006 un Komisijas Lēmumu 2010/261/ES (OV L 312, 7.12.2018., 56. lpp.).

(ES) 2016/794[53], Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvām (ES) 2016/681[54] un (ES) 2019/1153[55] un Padomes Lēmumiem 2008/615/TI[56] un 2008/616/TI[57].

(8) Šī direktīva nereglamentē informācijas sniegšanu un izmantošanu kā pierādījumus tiesvedībā. Proti, tā nebūtu jāsaprot kā tāda, kas paredz tiesības izmantot saskaņā ar šo direktīvu sniegto informāciju kā pierādījumu, un līdz ar to tā neskar piemērojamos tiesību aktos paredzētās prasības saņemt piekrišanu no dalībvalsts, kas sniedz informāciju šādai izmantošanai. Šī direktīva neskar Savienības tiesību aktus par pierādījumiem, piemēram, Regulu (ES) .../...[58] [*par Eiropas elektronisko pierādījumu sniegšanas un saglabāšanas rīkojumiem elektronisko pierādījumu gūšanai krimināllietās*] un Direktīvu (ES) .../...[59] [*ar ko paredz saskaņotus noteikumus juridisko pārstāvju iecelšanai ar mērķi iegūt pierādījumus kriminālprocesā*].

(9) Uz visu informācijas apmaiņu saskaņā ar šo direktīvu būtu jāattiecina trīs vispārīgi principi, proti, pieejamības, vienlīdzīgas piekļuves un konfidencialitātes princips. Lai gan šie principi neskar konkrētākus šīs direktīvas noteikumus, pēc tiem attiecīgos gadījumos būtu jāvadās, interpretējot un piemērojot šo direktīvu. Piemēram, pieejamības princips būtu jāsaprot kā norāde, ka attiecīgajai informācijai, kas pieejama vienas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam vai tiesībaizsardzības iestādēm, pēc iespējas lielākā mērā būtu jābūt pieejamai arī citu dalībvalstu iestādēm. Tomēr šim principam nevajadzētu ietekmēt to konkrēto šīs direktīvas noteikumu piemērošanu, kuri pamatotos gadījumos ierobežo informācijas pieejamību, piemēram, noteikumus par informācijas pieprasījumu atteikuma pamatojumu un tiesas atļauju. Turklāt saskaņā ar vienlīdzīgas piekļuves principu vienotā kontaktpunkta un citu dalībvalstu tiesībaizsardzības iestāžu piekļuvei attiecīgajai informācijai būtībā vajadzētu būt tādai pašai, proti, ne stingrākai un ne mazāk stingrai kā tās pašas dalībvalsts iestādēm, ievērojot šīs direktīvas konkrētākos noteikumus.

(10) Lai sasniegtu mērķi atvieglot un nodrošināt pienācīgu un ātru informācijas apmaiņu starp dalībvalstīm, būtu jāparedz iespēja iegūt šādu informāciju, adresējot informācijas pieprasījumu attiecīgās citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam saskaņā ar konkrētām skaidrām, vienkāršotām un saskaņotām prasībām. Kas attiecas uz šādu informācijas pieprasījumu saturu, tad jo īpaši, neskarot vajadzību izvērtēt katru

---

53 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/794 (2016. gada 11. maijs) par Eiropas Savienības Aģentūru tiesībaizsardzības sadarbībai (Eiropolu) un ar kuru aizstāj un atceļ Padomes Lēmumus 2009/371/TI, 2009/934/TI, 2009/935/TI, 2009/936/TI un 2009/968/TI (OV L 135, 24.5.2016., 53. lpp.).

54 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2016/681 (2016. gada 27. aprīlis) par pasažieru datu reģistra (PDR) datu izmantošanu teroristu nodarījumu un smagu noziegumu novēršanai, atklāšanai, izmeklēšanai un saukšanai pie atbildības par tiem (OV L 119, 4.5.2016., 132. lpp.).

55 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2019/1153 (2019. gada 20. jūnijs), ar ko paredz noteikumus, lai atvieglotu finanšu un citas informācijas izmantošanu noteiktu noziedzīgu nodarījumu novēršanai, atklāšanai, izmeklēšanai vai kriminālvajāšanai par tiem, un ar ko atceļ Padomes Lēmumu 2000/642/TI (OV L 186, 11.7.2019., 122. lpp.).

56 Padomes Lēmums 2008/615/TI (2008. gada 23. jūnijs) par pārrobežu sadarbības pastiprināšanu, jo īpaši apkarojot terorismu un pārrobežu noziedzību (OV L 210, 6.8.2008., 1. lpp.).

57 Padomes Lēmums 2008/616/TI (2008. gada 23. jūnijs) par to, kā īstenot Lēmumu 2008/615/TI par pārrobežu sadarbības pastiprināšanu, jo īpaši — apkarojot terorismu un pārrobežu noziedzību (OV L 210, 6.8.2008., 12. lpp.). Ar priekšlikumu Regulai par automatizētu datu apmaiņu policijas sadarbības vajadzībām ("*Prīme II*") ir paredzēts atcelt minēto Padomes lēmumu daļas.

58 Priekšlikums regulai, COM(2018) 225 final — 2018/0108 (COD)

59 Priekšlikums direktīvai, COM(2018) 226 final — 2018/0107 (COD).

gadījumu atsevišķi, būtu izsmeļoši un pietiekami detalizēti jānorāda, kad tie uzskatāmi par steidzamiem un vismaz kādi paskaidrojumi tajos būtu jāietver.

(11) Lai gan jebkurā gadījumā vajadzētu būt paredzētai iespējai, ka katras dalībvalsts vienotais kontaktpunkts iesniedz informācijas pieprasījumus citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam, elastības labad dalībvalstīm būtu jāļauj nolemt, ka papildus šādus pieprasījumus var iesniegt arī to tiesībaizsardzības iestādes. Tomēr, lai vienotie kontaktpunkti varētu veikt šajā direktīvā paredzētās koordinēšanas funkcijas, ir nepieciešams, lai gadījumā, ja dalībvalsts pieņem šādu lēmumu, tās vienotais kontaktpunkts būtu informēts par visiem šādiem nosūtītajiem pieprasījumiem, kā arī par visiem ar tiem saistītajiem paziņojumiem, vienmēr saņemot to kopijas.

(12) Lai nodrošinātu vienotajam kontaktpunktam iesniegto informācijas pieprasījumu ātru apstrādi, ir jānosaka termiņi. Šādiem termiņiem vajadzētu būt skaidriem un samērīgiem, un tajos būtu jāņem vērā, vai informācijas pieprasījums ir steidzams un vai ir nepieciešama iepriekšēja tiesas atļauja. Lai nodrošinātu piemērojamo termiņu ievērošanu, vienlaikus pieļaujot zināmu elastību, ja tas ir objektīvi pamatoti, izņēmuma kārtā jāatļauj izdarīt atkāpes tikai tad, ja un tiktāl, ciktāl pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts kompetentajai tiesu iestādei ir nepieciešams papildu laiks, lai pieņemtu lēmumu par nepieciešamās tiesas atļaujas piešķiršanu. Šāda vajadzība var rasties, piemēram, informācijas pieprasījumā minēto jautājumu plašā tvēruma vai sarežģītības dēļ.

(13) Izņēmuma gadījumos dalībvalstij var būt objektīvs pamats atteikt vienotajam kontaktpunktam iesniegto informācijas pieprasījumu. Lai nodrošinātu ar šo direktīvu izveidotās sistēmas rezultatīvu darbību, šie gadījumi būtu jānosaka izsmeļoši un jāinterpretē šauri. Ja uz pieprasījuma atteikuma iemesliem attiecas tikai daļa informācijas, uz kuru attiecas šāds informācijas pieprasījums, pārējā informācija ir jāsniedz šajā direktīvā noteiktajā termiņā. Būtu jāparedz iespēja lūgt paskaidrojumus, kas apturētu piemērojamos termiņus. Tomēr šādai iespējai vajadzētu būt tikai tad, ja paskaidrojumi ir objektīvi nepieciešami un samērīgi, jo pretējā gadījumā informācijas pieprasījums būtu jāatsaka kāda šajā direktīvā norādīta iemesla dēļ. Rezultatīvas sadarbības interesēs būtu jāsaglabā iespēja pieprasīt vajadzīgos paskaidrojumus arī citās situācijās, tomēr neapturot termiņus.

(14) Lai nodrošinātu vajadzīgo elastību, ņemot vērā operatīvās vajadzības, kas praksē var atšķirties, būtu jāparedz divi citi informācijas apmaiņas veidi papildus vienotajiem kontaktpunktiem iesniegtajiem informācijas pieprasījumiem. Pirmais no tiem ir spontāna informācijas sniegšana, proti, pēc vienotā kontaktpunkta vai tiesībaizsardzības iestāžu iniciatīvas un bez iepriekšēja pieprasījuma. Otrais ir informācijas sniegšana pēc vienoto kontaktpunktu vai tiesībaizsardzības iestāžu informācijas pieprasījumiem, kurus tās iesniegušas nevis vienotajam kontaktpunktam, bet gan tieši citas dalībvalsts tiesībaizsardzības iestādēm. Attiecībā uz abiem veidiem būtu jānosaka tikai ierobežots prasību minimums, jo īpaši par vienoto kontaktpunktu informēšanu un — attiecībā uz informācijas sniegšanu pēc savas iniciatīvas — par situācijām, kurās informācija ir jāsniedz, un lietojamo valodu.

(15) Prasība par iepriekšēju tiesas atļauju informācijas sniegšanai var būt svarīgs aizsardzības pasākums. Dalībvalstu tiesību sistēmas šajā ziņā ir atšķirīgas, un šī direktīva nebūtu jāsaprot kā tāda, kas ietekmē šādas valstu tiesību aktos noteiktas prasības, izņemot to, ka uz tām attiecas nosacījums, ka iekšzemes informācijas apmaiņa un informācijas apmaiņa starp dalībvalstīm notiek līdzvērtīgi gan pēc būtības, gan procesuālā ziņā. Turklāt, lai līdz minimumam samazinātu jebkādu kavēšanos un

sarežģījumus, kas saistīti ar šādas prasības piemērošanu, vienotajam kontaktpunktam vai attiecīgā gadījumā tās dalībvalsts tiesībaizsardzības iestādēm, kurā atrodas kompetentā tiesu iestāde, būtu jāveic visi praktiskie un juridiskie pasākumi, attiecīgā gadījumā sadarbojoties ar vienoto kontaktpunktu vai citas dalībvalsts tiesībaizsardzības iestādi, kas pieprasījusi informāciju, lai pēc iespējas ātrāk iegūtu tiesas atļauju.

(16) Ir īpaši svarīgi, lai saistībā ar jebkuru informācijas apmaiņu saskaņā ar šo direktīvu tiktu nodrošināta Savienības tiesību aktos paredzētā personas datu aizsardzība. Šajā nolūkā šīs direktīvas noteikumi būtu jāsaskaņo ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2016/680[60]. Jo īpaši būtu jāprecizē, ka visiem personas datiem, ar kuriem apmainās vienotie kontaktpunkti un tiesībaizsardzības iestādes, arī turpmāk jāaprobežojas ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/794[61] II pielikuma B iedaļas 2. punktā uzskaitītajām datu kategorijām. Turklāt, ciktāl iespējams, visi šādi personas dati būtu jānošķir pēc to precizitātes un ticamības pakāpes, proti, fakti būtu jānošķir no personiskiem vērtējumiem, lai nodrošinātu gan personu aizsardzību, gan apmaiņā iekļautās informācijas kvalitāti un ticamību. Ja izrādās, ka personas dati ir nepareizi, tie būtu nekavējoties jālabo vai jāizdzēš. Šāda labošana vai dzēšana, kā arī jebkura cita personas datu apstrāde saistībā ar darbībām, kas paredzētas šajā direktīvā, būtu jāveic saskaņā ar piemērojamiem Savienības tiesību aktu noteikumiem, jo īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2016/680 un Regulu (ES) 2016/679[62], kuru noteikumi ar šo direktīvu netiek skarti.

(17) Lai vienotie kontaktpunkti pēc pieprasījuma vai pēc savas iniciatīvas varētu pienācīgi un ātri sniegt informāciju, ir svarīgi, lai attiecīgo dalībvalstu attiecīgās amatpersonas viena otru saprastu. Valodas barjera bieži kavē pārrobežu informācijas apmaiņu. Šā iemesla dēļ būtu jāizstrādā noteikumi par to, kuras valodas jālieto vienotajiem kontaktpunktiem iesniegtajos informācijas pieprasījumos, vienoto kontaktpunktu sniegtajā informācijā un visos citos ar to saistītajos paziņojumos, piemēram, par atteikumiem un paskaidrojumiem. Minētajos noteikumos būtu jāpanāk līdzsvars starp valodu daudzveidības ievērošanu Savienībā un pēc iespējas mazākām tulkošanas izmaksām, no vienas puses, un operatīvajām vajadzībām, kas saistītas ar pienācīgu un ātru informācijas apmaiņu pāri robežām, no otras puses. Tāpēc dalībvalstīm būtu jāizveido saraksts, kurā pēc to izvēles būtu iekļauta viena vai vairākas Savienības oficiālās valodas, kā arī viena valoda, kas ir plaši saprotama un plaši lietota praksē, proti, angļu valoda.

(18) Eiropas Savienības Aģentūras tiesībaizsardzības sadarbībai (Eiropola) kā Savienības krimināLizmeklēšanas informācijas centra tālāka attīstība ir prioritāra. Tāpēc, apmainoties ar informāciju vai jebkādiem ar to saistītiem paziņojumiem, neatkarīgi no tā, vai tas notiek saskaņā ar vienotajam kontaktpunktam vai tiesībaizsardzības iestādei

---

60 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2016/680 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, ko veic kompetentās iestādes, lai novērstu, izmeklētu, atklātu noziedzīgus nodarījumus vai sauktu pie atbildības par tiem vai izpildītu krimināLsodus, un par šādu datu brīvu apriti, ar ko atceļ Padomes Pamatlēmumu 2008/977/TI (OV L 119, 4.5.2016., 89. lpp.).

61 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/794 (2016. gada 11. maijs) par Eiropas Savienības Aģentūru tiesībaizsardzības sadarbībai (Eiropolu) un ar kuru aizstāj un atceļ Padomes Lēmumus 2009/371/TI, 2009/934/TI, 2009/935/TI, 2009/936/TI un 2009/968/TI (OV L 135, 24.5.2016., 53. lpp.).

62 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV L 119, 4.5.2016., 1. lpp.).

iesniegtu informācijas pieprasījumu vai pēc pašu iniciatīvas, Eiropolam būtu jānosūta tās eksemplārs, tomēr tikai tiktāl, ciktāl tas attiecas uz noziedzīgiem nodarījumiem, kas ietilpst Eiropola mērķu darbības jomā. Praksē to var izdarīt, pēc noklusējuma atzīmējot attiecīgo *SIENA* lodziņu.

(19) Būtu jānovērš tiesībaizsardzības informācijas pārsūtīšanai starp dalībvalstīm un ar to saistīto paziņojumu pārsūtīšanai izmantoto saziņas kanālu paplašināšanās, jo tas kavē pienācīgu un ātru šādas informācijas apmaiņu. Tāpēc būtu jānosaka, ka drošas informācijas apmaiņas tīkla lietojumprogramma *SIENA*, ko pārvalda Eiropols saskaņā ar Regulu (ES) 2016/794, ir obligāti jāizmanto visiem šādiem sūtījumiem un paziņojumiem saskaņā ar šo direktīvu, tostarp informācijas pieprasījumu nosūtīšanai, kas iesniegti vienotajiem kontaktpunktiem un tieši tiesībaizsardzības iestādēm, informācijas sniegšanai pēc šādiem pieprasījumiem un pēc savas iniciatīvas, paziņojumiem par atteikumiem un paskaidrojumiem, kā arī kopiju nosūtīšanai vienotajiem kontaktpunktiem un Eiropolam. Šajā nolūkā visiem vienotajiem kontaktpunktiem, kā arī visām tiesībaizsardzības iestādēm, kas var būt iesaistītas šādā apmaiņā, vajadzētu būt tieši savienotiem ar *SIENA*. Šajā sakarā tomēr būtu jāparedz pārejas periods, lai ļautu pilnībā ieviest *SIENA*.

(20) Lai vienkāršotu, atvieglotu un labāk pārvaldītu informācijas plūsmas, katrai dalībvalstij būtu jāizveido vai jānosaka viens vienots kontaktpunkts, kura kompetencē būtu koordinēt informācijas apmaiņu saskaņā ar šo direktīvu. Vienotajiem kontaktpunktiem jo īpaši būtu jāsekmē tiesībaizsardzības iestāžu vides sadrumstalotības mazināšana, jo īpaši attiecībā uz informācijas plūsmām, reaģējot uz pieaugošo nepieciešamību kopīgi apkarot pārrobežu noziedzību, piemēram, narkotiku tirdzniecību un terorismu. Lai vienotie kontaktpunkti varētu rezultatīvi pildīt koordinēšanas funkciju attiecībā uz pārrobežu informācijas apmaiņu tiesībaizsardzības nolūkos saskaņā ar šo direktīvu, tiem būtu jāpiešķir vairāki konkrēti minimālie uzdevumi, kā arī tiem būtu jābūt noteiktām minimālajām spējām.

(21) Minētajām vienoto kontaktpunktu spējām būtu jāietver piekļuve visai dalībvalstī pieejamajai informācijai, cita starpā nodrošinot lietotājdraudzīgu piekļuvi visām attiecīgajām Savienības un starptautiskajām datubāzēm un platformām piemērojamajos Savienības un valsts tiesību aktos noteiktajā kārtībā. Lai varētu izpildīt šīs direktīvas prasības, jo īpaši attiecībā uz termiņiem, vienotajiem kontaktpunktiem būtu jānodrošina atbilstoši resursi, tostarp atbilstošas tulkošanas iespējas, un tiem būtu jādarbojas visu diennakti. Šajā sakarā to rezultativitāti un efektivitāti var palielināt, ja tiem ir reģistrācijas dienests, kas spēj atlasīt, apstrādāt un novirzīt ienākošos informācijas pieprasījumus. Šīm spējām būtu jāietver arī tas, ka tiem ir nepārtraukti pieejamas tiesu iestādes, kas ir kompetentas piešķirt nepieciešamās tiesas atļaujas. Praksē to var izdarīt, piemēram, nodrošinot šādu tiesu iestāžu fizisku klātbūtni vai funkcionālu pieejamību vai nu vienotā kontaktpunkta telpās, vai tiešu pieejamību pēc izsaukuma.

(22) Lai vienotie kontaktpunkti varētu rezultatīvi veikt koordinēšanas funkcijas saskaņā ar šo direktīvu, to sastāvā vajadzētu būt to valsts tiesībaizsardzības iestāžu pārstāvjiem, kuru iesaistīšanās ir nepieciešama, lai nodrošinātu pienācīgu un ātru informācijas apmaiņu saskaņā ar šo direktīvu. Lai gan katra dalībvalsts pati lemj par konkrētu organizāciju un sastāvu, kas vajadzīgs, lai izpildītu šo prasību, šādu pārstāvju vidū var būt policijas, muitas un citas tiesībaizsardzības iestādes, kuru kompetencē ir noziedzīgu nodarījumu novēršana, atklāšana vai izmeklēšana, kā arī iespējamie reģionālo un divpusējo biroju kontaktpunkti, piemēram, sadarbības koordinatori un atašeji, kas piekomandēti vai norīkoti darbā citās dalībvalstīs, un attiecīgās Savienības

tiesībaizsardzības aģentūras, piemēram, Eiropols. Tomēr rezultatīvas koordinācijas labad vienotajos kontaktpunktos būtu jāiekļauj vismaz Eiropola valsts vienības, *SIRENE* biroja, Pasažieru informācijas nodaļas un Interpola nacionālā centrālā biroja pārstāvji, kā noteikts attiecīgajos tiesību aktos, un neatkarīgi no tā, ka šī direktīva nav piemērojama informācijas apmaiņai, ko īpaši reglamentē šie Savienības tiesību akti.

(23) Lai vienotie kontaktpunkti varētu rezultatīvi un efektīvi pildīt savus uzdevumus saskaņā ar šo direktīvu, jo īpaši attiecībā uz informācijas pārvaldību, ir jāizveido un jāizmanto elektroniska vienota lietu pārvaldības sistēma ar noteiktām minimālajām funkcijām un iespējām.

(24) Lai varētu veikt šīs direktīvas piemērošanas nepieciešamo uzraudzību un izvērtēšanu, būtu jāparedz prasība dalībvalstīm vākt un katru gadu iesniegt Komisijai konkrētus datus. Šī prasība jo īpaši ir vajadzīga, lai novērstu salīdzināmu datu trūkumu, kas kvantitatīvi raksturotu attiecīgo informācijas apmaiņu, kā arī atvieglotu Komisijas pienākumu sniegt ziņojumus.

(25) Ņemot vērā noziedzības apkarošanas un terorisma pārrobežu raksturu, dalībvalstīm ir jāpaļaujas citai uz citu, lai apkarotu šādus noziedzīgus nodarījumus. Nav iespējams pietiekami labi sasniegt pienācīgu un strauju informācijas plūsmu starp attiecīgajām tiesībaizsardzības iestādēm un Eiropolu, ja dalībvalstis rīkojas vienas pašas. Ņemot vērā rīcības mērogu un sekas, to var labāk panākt Savienības līmenī, izstrādājot vienotus noteikumus par informācijas apmaiņu. Tādējādi Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar subsidiaritātes principu, kas noteikts Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai.

(26) Saskaņā ar 1. un 2. pantu Protokolā Nr. 22 par Dānijas nostāju, kas pievienots Līgumam par Eiropas Savienību un Līgumam par Eiropas Savienības darbību, Dānija nepiedalās šīs direktīvas pieņemšanā un Dānijai šī direktīva nav saistoša un nav jāpiemēro. Tā kā šī direktīva pilnveido Šengenas *acquis*, Dānijai saskaņā ar minētā protokola 4. pantu sešos mēnešos pēc tam, kad Padome ir pieņēmusi lēmumu par šo direktīvu, būtu jāizlemj, vai tā šo direktīvu ieviesīs savos tiesību aktos.

(27) Šī direktīva ir to Šengenas *acquis* noteikumu pilnveidojums, kuru īstenošanā Īrija piedalās saskaņā ar Padomes Lēmumu 2002/192/EK[63]; tādēļ Īrija piedalās šīs direktīvas pieņemšanā un tai šī direktīva ir saistoša.

(28) Attiecībā uz Islandi un Norvēģiju — saskaņā ar Nolīgumu starp Eiropas Savienības Padomi un Islandes Republiku un Norvēģijas Karalisti par šo valstu iesaistīšanos Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un izstrādē[64] šī direktīva ir to Šengenas *acquis* noteikumu pilnveidojums, kuri attiecas uz jomu, kas minēta Padomes Lēmuma 1999/437/EK[65] 1. panta H punktā.

(29) Attiecībā uz Šveici — saskaņā ar Nolīgumu starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par Šveices Konfederācijas asociēšanu Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un pilnveidošanā[66] šī direktīva ir to Šengenas *acquis*

---

63 Padomes Lēmums 2002/192/EK (2002. gada 28. februāris) par Īrijas lūgumu piedalīties dažu Šengenas *acquis* noteikumu īstenošanā (OV L 64, 7.3.2002.).

64 OV L 176, 10.7.1999., 36. lpp.

65 Padomes Lēmums 1999/437/EK (1999. gada 17. maijs) par dažiem pasākumiem, lai piemērotu Eiropas Savienības Padomes, Islandes Republikas un Norvēģijas Karalistes Nolīgumu par abu minēto valstu iesaistīšanos Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un izstrādē (OV L 176, 10.7.1999.).

66 OV L 53, 27.2.2008., 52. lpp.

noteikumu pilnveidojums, kuri attiecas uz jomu, kas minēta Lēmuma 1999/437/EK 1. panta H punktā, to lasot saistībā ar Padomes Lēmuma 2008/146/EK[67] 3. pantu un Padomes Lēmuma 2008/149/TI[68] 3. pantu.

(30) Attiecībā uz Lihtenšteinu — saskaņā ar Protokolu starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu, Šveices Konfederāciju un Lihtenšteinas Firstisti par Lihtenšteinas Firstistes pievienošanos Nolīgumam starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par Šveices Konfederācijas asociēšanu Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un pilnveidošanā[69] šī direktīva ir to Šengenas *acquis* noteikumu pilnveidojums, kuri attiecas uz jomu, kas minēta Lēmuma 1999/437/EK 1. panta H punktā, to lasot saistībā ar Padomes Lēmuma 2011/350/ES[70] 3. pantu un Padomes Lēmuma 2011/349/ES[71] 3. pantu,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

I nodaļa

Vispārīgie noteikumi

1. pants
Priekšmets un darbības joma

1. Šajā direktīvā ir paredzēti noteikumi par informācijas apmaiņu starp dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādēm, ja tas nepieciešams noziedzīgu nodarījumu novēršanai, atklāšanai vai izmeklēšanai.

   Proti, šajā direktīvā ir paredzēti noteikumi par:

   (a) informācijas pieprasījumiem, ko iesniedz dalībvalstu izveidotajiem vai noteiktajiem vienotajiem kontaktpunktiem, jo īpaši par šādu pieprasījumu saturu, obligātajiem termiņiem pieprasītās informācijas sniegšanai, šādu pieprasījumu atteikumu iemesliem un saziņas kanāliem, kas jāizmanto saistībā ar šādiem pieprasījumiem;

---

67 Padomes Lēmums 2008/146/EK (2008. gada 28. janvāris) par to, lai Eiropas Kopienas vārdā noslēgtu Nolīgumu starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par Šveices Konfederācijas asociēšanu Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un pilnveidošanā (OV L 53, 27.2.2008.).

68 Padomes Lēmums 2008/149/TI (2008. gada 28. janvāris) par to, lai Eiropas Savienības vārdā noslēgtu Nolīgumu starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par Šveices Konfederācijas asociēšanu Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un pilnveidošanā (OV L 53, 27.2.2008.).

69 OV L 160, 18.6.2011., 21. lpp.

70 Padomes Lēmums 2011/350/ES (2011. gada 7. marts) par to, lai Eiropas Savienības vārdā noslēgtu Protokolu starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu, Šveices Konfederāciju un Lihtenšteinas Firstisti par Lihtenšteinas Firstistes pievienošanos Nolīgumam starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par Šveices Konfederācijas asociēšanu Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un pilnveidošanā saistībā ar kontroles atcelšanu pie iekšējām robežām un personu pārvietošanos (OV L 160, 18.6.2011.).

71 Padomes Lēmums 2011/349/ES (2011. gada 7. marts) par to, lai Eiropas Savienības vārdā noslēgtu Protokolu starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu, Šveices Konfederāciju un Lihtenšteinas Firstisti par pievienošanos Nolīgumam starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par Šveices Konfederācijas asociēšanu Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un pilnveidošanā, jo īpaši saistībā ar tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās un policijas sadarbību (OV L 160, 18.6.2011.).

(b) attiecīgās informācijas sniegšanu pēc savas iniciatīvas vienotajiem kontaktpunktiem vai citu dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādēm, jo īpaši par situācijām un veidu, kādā šāda informācija ir jāsniedz;

(c) saziņas kanālu, kas jāizmanto informācijas apmaiņai, un informāciju, kas jāsniedz vienotajiem kontaktpunktiem saistībā ar informācijas apmaiņu tieši starp dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādēm;

(d) vienotā kontaktpunkta izveidi, uzdevumiem, sastāvu un iespējām, tostarp par vienotas elektroniskas lietu pārvaldības sistēmas ieviešanu tā uzdevumu izpildei.

2. Šo direktīvu nepiemēro informācijas apmaiņai starp dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādēm, lai novērstu, atklātu vai izmeklētu noziedzīgus nodarījumus, ko īpaši reglamentē citi Savienības tiesību akti.

3. Šī direktīva neuzliek dalībvalstīm pienākumu:

a) iegūt informāciju, izmantojot piespiedu līdzekļus, kas tiek izmantoti saskaņā ar valsts tiesību aktiem, lai to sniegtu citu dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādēm;

b) glabāt informāciju a) apakšpunktā minētajam nolūkam;

c) sniegt informāciju citu dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādēm, lai to izmantotu kā pierādījumus tiesvedībā.

4. Šī direktīva nerada tiesības izmantot saskaņā ar šo direktīvu sniegto informāciju kā pierādījumus tiesvedībā.

2. pants
Definīcijas

Šajā direktīvā:

(1) "tiesībaizsardzības iestāde" ir jebkura dalībvalsts iestāde, kas saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir kompetenta novērst, atklāt vai izmeklēt noziedzīgus nodarījumus;

(2) "noziedzīgi nodarījumi" ir jebkuri no turpmāk minētajiem:

(a) nodarījumi, kas minēti Padomes Pamatlēmuma 2002/584/TI 2. panta 2. punktā[72];

(b) nodarījumi, kas minēti Regulas (ES) 2016/794 3. panta 1. un 2. punktā;

(c) nodokļu noziegumi saistībā ar tiešajiem un netiešajiem nodokļiem, kā noteikts valstu tiesību aktos;

(3) "informācija" ir jebkurš saturs, kas attiecas uz vienu vai vairākām fiziskām personām, faktiem vai apstākļiem, kuri ir svarīgi tiesībaizsardzības iestādēm saistībā ar to noziedzīgu nodarījumu novēršanas, atklāšanas vai izmeklēšanas uzdevumu izpildi, kas tām paredzēti saskaņā ar valsts tiesību aktiem;

(4) "pieejama" informācija ir informācija, kas ir vai nu vienotā kontaktpunkta, vai pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesībaizsardzības iestāžu rīcībā, vai informācija, ko minētie vienotie kontaktpunkti vai tiesībaizsardzības iestādes

[72] Padomes Pamatlēmums 2002/584/TI (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm (OV L 190, 18.7.2002., 1. lpp.).

var iegūt no citām valsts iestādēm vai privātpersonām, kas darbojas attiecīgajā dalībvalstī, neizmantojot piespiedu līdzekļus;

(5) "*SIENA*" ir Eiropola pārvaldītā drošas informācijas apmaiņas tīkla lietojumprogramma, kuras mērķis ir atvieglot informācijas apmaiņu starp dalībvalstīm un Eiropolu;

(6) "personas dati" ir personas dati, kas definēti Regulas (ES) 2016/679 4. panta 1. punktā.

3. pants
Informācijas apmaiņas principi

Dalībvalstis saistībā ar visu informācijas apmaiņu saskaņā ar šo direktīvu nodrošina, ka:

(a) visu attiecīgo informāciju, kas pieejama vienotajam kontaktpunktam vai dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādēm, sniedz citu dalībvalstu vienotajam kontaktpunktam vai tiesībaizsardzības iestādēm ("pieejamības princips");

(b) nosacījumi informācijas pieprasīšanai no citu dalībvalstu vienotā kontaktpunkta vai tiesībaizsardzības iestādēm un nosacījumi informācijas sniegšanai citu dalībvalstu vienotajiem kontaktpunktiem un tiesībaizsardzības iestādēm ir līdzvērtīgi nosacījumiem, ko piemēro, pieprasot līdzīgu informāciju no savām tiesībaizsardzības iestādēm un sniedzot tām šādu informāciju ("vienlīdzīgas piekļuves princips");

(c) vienotajam kontaktpunktam vai citas dalībvalsts tiesībaizsardzības iestādēm sniegto informāciju, kas ir atzīmēta kā konfidenciāla, šīs tiesībaizsardzības iestādes aizsargā saskaņā ar prasībām, kas noteiktas attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos, kuri nodrošina līdzīgu konfidencialitātes līmeni ("konfidencialitātes princips").

II nodaļa

Informācijas apmaiņa, kas tiek veikta, izmantojot vienotos kontaktpunktus

4. pants
Informācijas pieprasījumi vienotajam kontaktpunktam

1. Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts un — ja tās tā ir nolēmušas — to tiesībaizsardzības iestādes iesniedz informācijas pieprasījumus citu dalībvalstu vienotajiem kontaktpunktiem saskaņā ar 2.–5. punktā izklāstītajiem nosacījumiem.

   Ja dalībvalsts ir nolēmusi, ka papildus tās vienotajam kontaktpunktam arī tās tiesībaizsardzības iestādes var iesniegt informācijas pieprasījumus citu dalībvalstu vienotajiem kontaktpunktiem, tā nodrošina, ka minētās iestādes vienlaikus ar šādu pieprasījumu iesniegšanu nosūta minēto pieprasījumu un jebkuru citu ar tiem saistītu paziņojumu kopijas minētās dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam.

2. Informācijas pieprasījumus citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam iesniedz tikai tad, ja ir objektīvi iemesli uzskatīt, ka:

   (a) pieprasītā informācija ir nepieciešama un samērīga, lai sasniegtu 1. panta 1. punktā minēto mērķi;

(b) pieprasītā informācija ir pieejama pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesībaizsardzības iestādēm.

3. Visos informācijas pieprasījumos citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam norāda, vai tie ir steidzami.

Šādus informācijas pieprasījumus uzskata par steidzamiem, ja, ņemot vērā visus attiecīgos faktus un apstākļus attiecīgajā lietā, ir objektīvs pamats uzskatīt, ka pieprasītā informācija ir viens vai vairāki no šādiem gadījumiem:

(a) būtiska, lai novērstu tūlītējus un nopietnus draudus sabiedriskajai drošībai dalībvalstī;

(b) nepieciešama, lai aizsargātu personas būtiskas intereses, kas ir pakļautas nenovēršamam riskam;

(c) nepieciešama, lai pieņemtu lēmumu, kas var ietvert brīvības atņemšanai līdzvērtīgu ierobežojošu pasākumu saglabāšanu;

(d) pastāv nenovēršams risks, ka informācija zaudēs savu nozīmi, ja netiks steidzami sniegta.

4. Informācijas pieprasījumos, ko iesniedz citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam, ietver visus nepieciešamos paskaidrojumus, lai tos varētu pienācīgi un ātri apstrādāt saskaņā ar šo direktīvu, un tostarp ir ietverta vismaz šāda informācija:

(a) pieprasītās informācijas specifikācija, kas ir tik detalizēta, cik vien konkrētajos apstākļos ir pamatoti iespējams;

(b) informācijas pieprasīšanas mērķa apraksts;

(c) objektīvi iemesli, kādēļ tiek uzskatīts, ka pieprasītā informācija ir pieejama pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesībaizsardzības iestādēm;

(d) attiecīgā gadījumā — paskaidrojums par saistību starp mērķi un personu vai personām, uz kurām attiecas informācija;

(e) attiecīgā gadījumā — iemesli, kādēļ pieprasījums tiek uzskatīts par steidzamu.

5. Informācijas pieprasījumus citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam iesniedz vienā no valodām, kas iekļautas pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts izveidotajā sarakstā un publicētas saskaņā ar 11. pantu.

5. pants

Informācijas sniegšana saskaņā ar pieprasījumiem vienotajam kontaktpunktam

1. Ievērojot šā panta 2. punktu un 6. panta 3. punktu, dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts sniedz informāciju, kas pieprasīta saskaņā ar 4. pantu, cik drīz vien iespējams un jebkurā gadījumā attiecīgi šādos termiņos:

(a) astoņas stundas — steidzamiem pieprasījumiem, kas attiecas uz informāciju, kura pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesībaizsardzības iestādēm ir pieejama bez tiesas atļaujas saņemšanas;

(b) trīs kalendārās dienas — steidzamiem pieprasījumiem, kas attiecas uz informāciju, kura pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesībaizsardzības iestādēm ir pieejama, ja ir jāsaņem tiesas atļauja;

(c) septiņas kalendārās dienas — visiem pieprasījumiem, kas nav steidzami.

Pirmajā daļā noteiktie termiņi sākas ar informācijas pieprasījuma saņemšanas brīdi.

2. Ja saskaņā ar valsts tiesību aktiem atbilstīgi 9. pantam pieprasītā informācija ir pieejama tikai pēc tiesas atļaujas saņemšanas, pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts var atkāpties no 1. punktā minētajiem termiņiem, ciktāl tas nepieciešams šādas atļaujas saņemšanai.

Šādos gadījumos dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts veic abas turpmāk minētās darbības:

i) nekavējoties informē vienoto kontaktpunktu vai attiecīgā gadījumā pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesībaizsardzības iestādi par paredzamo kavēšanos, norādot paredzamās kavēšanās ilgumu un tās iemeslus;

ii) pēc tam to pastāvīgi informē un sniedz pieprasīto informāciju pēc iespējas ātrāk pēc tiesas atļaujas saņemšanas.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts sniedz saskaņā ar 4. pantu pieprasīto informāciju vienotajam kontaktpunktam vai attiecīgā gadījumā pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesībaizsardzības iestādei valodā, kurā saskaņā ar 4. panta 5. punktu ir iesniegts minētais informācijas pieprasījums.

Dalībvalstis nodrošina, ka tad, ja to vienotais kontaktpunkts sniedz pieprasīto informāciju pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesībaizsardzības iestādei, tas vienlaikus nosūta informācijas kopiju arī minētās dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam.

6. pants

Informācijas pieprasījumu atteikumi

1. Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts atsakās sniegt informāciju, kas pieprasīta saskaņā ar 4. pantu, tikai tad, ja pastāv kāds no šādiem iemesliem:

(a) pieprasītā informācija nav pieejama vienotajam kontaktpunktam un pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesībaizsardzības iestādēm;

(b) informācijas pieprasījums neatbilst 4. pantā noteiktajām prasībām;

(c) ir atteikta tiesas atļauja, kas saskaņā ar pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesību aktiem nepieciešama saskaņā ar 9. pantu;

(d) pieprasītā informācija ir personas dati, kas nav tādi personas dati, kuri ietilptu 10. panta i) punktā minētajās personas datu kategorijās;

(e) ir objektīvi iemesli uzskatīt, ka pieprasītās informācijas sniegšana:

i) būtu pretrunā būtiskām attiecīgās pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts drošības interesēm;

ii) apdraudētu sekmīgu noziedzīga nodarījuma notiekošu izmeklēšanu; vai

iii) nepamatoti kaitētu fiziskas vai juridiskas personas būtiskām interesēm.

Jebkurš atteikums ietekmē tikai to pieprasītās informācijas daļu, uz kuru attiecas pirmajā daļā minētie iemesli, un attiecīgā gadījumā neietekmē pienākumu sniegt pārējo informācijas daļu saskaņā ar šo direktīvu.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts 5. panta 1. punktā paredzētajā termiņā informē pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts vienoto kontaktpunktu vai

attiecīgā gadījumā tiesībaizsardzības iestādi par atteikumu, norādot atteikuma iemeslus.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts nekavējoties pieprasa no vienotā kontaktpunkta vai attiecīgā gadījumā no pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesībaizsardzības iestādes papildu paskaidrojumus, kas vajadzīgi, lai apstrādātu informācijas pieprasījumu, kurš pretējā gadījumā būtu jāatsaka.

   Šīs regulas 5. panta 1. punktā minētos termiņus aptur no brīža, kad vienotais kontaktpunkts vai attiecīgā gadījumā pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesībaizsardzības iestāde saņēmusi pieprasījumu sniegt paskaidrojumus, līdz brīdim, kad pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts vienotais kontaktpunkts saņem paskaidrojumus.

4. Šā panta 3. un 4. punktā minētos atteikumus, atteikumu iemeslus, paskaidrojumu pieprasījumus un paskaidrojumus, kā arī visus citus paziņojumus, kas saistīti ar informācijas pieprasījumiem citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam, nosūta valodā, kurā saskaņā ar 4. panta 5. punktu iesniegts minētais pieprasījums.

III nodaļa

Cita veida informācijas apmaiņa

7. pants

Informācijas sniegšana pēc savas iniciatīvas

1. Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts vai tiesībaizsardzības iestādes pēc savas iniciatīvas sniedz citu dalībvalstu vienotajiem kontaktpunktiem vai tiesībaizsardzības iestādēm jebkādu to rīcībā esošu informāciju, ja ir objektīvi iemesli uzskatīt, ka šāda informācija varētu būt svarīga minētajai dalībvalstij 1. panta 1. punktā minētajā nolūkā. Tomēr šāds pienākums nepastāv, ja attiecībā uz šādu informāciju piemēro 6. panta 1. punkta c), d) vai e) apakšpunktā minētos iemeslus.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka tad, ja to vienotais kontaktpunkts vai tiesībaizsardzības iestādes pēc savas iniciatīvas sniedz informāciju saskaņā ar 1. punktu, tas tiek darīts vienā no valodām, kas iekļautas sarakstā, kuru izveidojusi pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts un kurš publicēts saskaņā ar 11. pantu.

   Dalībvalstis nodrošina, ka tad, ja to vienotais kontaktpunkts vai tiesībaizsardzības iestādes sniedz šādu informāciju citas dalībvalsts tiesībaizsardzības iestādei, tie vienlaikus nosūta šīs informācijas kopiju arī minētās citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam.

8. pants

Informācijas apmaiņa pēc pieprasījumiem, kas iesniegti tieši tiesībaizsardzības iestādēm

Dalībvalstis nodrošina, ka tad, ja vienotie kontaktpunkti vai tiesībaizsardzības iestādes iesniedz informācijas pieprasījumus tieši citas dalībvalsts tiesībaizsardzības iestādēm, to vienotie kontaktpunkti vai tiesībaizsardzības iestādes vienlaikus ar šādu pieprasījumu nosūtīšanu, informācijas sniegšanu saskaņā ar šādiem pieprasījumiem vai jebkādu citu ar tiem saistītu paziņojumu nosūtīšanu nosūta to kopiju minētās citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam un, ja nosūtītājs ir tiesībaizsardzības iestāde, — arī savas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam.

IV nodaļa

Papildu noteikumi par informācijas sniegšanu saskaņā ar II un III nodaļu

9. pants
Tiesas atļauja

1. Dalībvalstis neparedz pienākumu saņemt tiesas atļauju informācijas sniegšanai citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam vai tiesībaizsardzības iestādei saskaņā ar II un III nodaļu, ja šādu prasību nepiemēro attiecībā uz līdzīgu informācijas sniegšanu savam vienotajam kontaktpunktam vai savām tiesībaizsardzības iestādēm.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumos, kad to valsts tiesību aktos ir paredzēts pienākums saņemt tiesas atļauju informācijas sniegšanai citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam vai tiesībaizsardzības iestādei saskaņā ar 1. punktu, to vienotie kontaktpunkti vai tiesībaizsardzības iestādes nekavējoties veic visus vajadzīgos pasākumus saskaņā ar valsts tiesību aktiem, lai pēc iespējas ātrāk saņemtu šādu tiesas atļauju.

3. Šā panta 1. punktā minētos tiesas atļaujas pieprasījumus izvērtē un par tiem lemj saskaņā ar kompetentās tiesu iestādes dalībvalsts tiesību aktiem.

10. pants

Papildu noteikumi attiecībā uz informāciju, kas ir personas dati

Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumos, kad to vienotais kontaktpunkts vai tiesībaizsardzības iestādes saskaņā ar II un III nodaļu sniedz informāciju, kas ir personas dati:

i) tiek sniegti tikai to kategoriju personas dati, kuras uzskaitītas Regulas (ES) 2016/794 II pielikuma B iedaļas 2. punktā;

ii) vienotais kontaktpunkts vai to tiesībaizsardzības iestādes vienlaikus un iespējamā apjomā nodrošina arī nepieciešamos elementus, kas ļauj vienotajam kontaktpunktam vai citas dalībvalsts tiesībaizsardzības iestādei novērtēt personas datu precizitātes, pilnīguma un ticamības pakāpi, kā arī to, cik atjaunināti ir personas dati.

11. pants
Valodu saraksts

1. Dalībvalstis izveido un regulāri atjaunina sarakstu ar vienu vai vairākām Savienības oficiālajām valodām, kurās to vienotais kontaktpunkts var sniegt informāciju pēc informācijas pieprasījuma vai pēc savas iniciatīvas. Šajā sarakstā iekļauj angļu valodu.

2. Dalībvalstis šos sarakstus, kā arī visus to atjauninājumus iesniedz Komisijai. Komisija šos sarakstus, kā arī visus to atjauninājumus publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.*

12. pants
Informācijas sniegšana Eiropolam

Dalībvalstis nodrošina, ka tad, ja to vienotais kontaktpunkts vai to tiesībaizsardzības iestādes nosūta informācijas pieprasījumus, sniedz informāciju saskaņā ar šādiem pieprasījumiem,

sniedz informāciju pēc savas iniciatīvas vai nosūta citus ar to saistītus paziņojumus saskaņā ar II un III nodaļu, tās vienlaikus nosūta to kopiju arī Eiropolam, ciktāl informācija, uz kuru attiecas paziņojums, attiecas uz nodarījumiem, kas ietilpst Eiropola mērķu darbības jomā saskaņā ar Regulu (ES) 2016/794.

13. pants
SIENA *izmantošana*

1. Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumos, kad to vienotais kontaktpunkts vai tiesībaizsardzības iestādes nosūta informācijas pieprasījumus, sniedz informāciju saskaņā ar šādiem pieprasījumiem, sniedz informāciju pēc savas iniciatīvas vai nosūta citus ar to saistītus paziņojumus saskaņā ar II un III nodaļu vai 12. pantu, tie to dara, izmantojot *SIENA*.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts, kā arī visas to tiesībaizsardzības iestādes, kas var būt iesaistītas informācijas apmaiņā saskaņā ar šo direktīvu, ir tieši savienoti ar *SIENA*.

V nodaļa

Vienotais kontaktpunkts informācijas apmaiņai starp dalībvalstīm

14. pants
Izveidošana, uzdevumi un spējas

1. Katra dalībvalsts izveido vai nosaka vienu valsts vienoto kontaktpunktu, kas ir centrālā struktūra, kura atbild par informācijas apmaiņas koordinēšanu saskaņā ar šo direktīvu.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts ir pilnvarots veikt vismaz visus turpmāk minētos uzdevumus:

   (a) saņemt un izvērtēt informācijas pieprasījumus;

   (b) nosūtīt informācijas pieprasījumus attiecīgajai valsts tiesībaizsardzības iestādei vai iestādēm un vajadzības gadījumā koordinēt šādu pieprasījumu apstrādi un informācijas sniegšanu pēc šādiem pieprasījumiem;

   (c) analizēt un strukturēt informāciju, lai to sniegtu vienotajiem kontaktpunktiem un attiecīgā gadījumā citu dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādēm;

   (d) pēc pieprasījuma vai pēc savas iniciatīvas sniegt informāciju vienotajiem kontaktpunktiem un attiecīgā gadījumā citu dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādēm saskaņā ar 5. un 7. pantu;

   (e) atteikties sniegt informāciju saskaņā ar 6. pantu un vajadzības gadījumā pieprasīt paskaidrojumus saskaņā ar 6. panta 3. punktu;

   (f) nosūtīt informācijas pieprasījumus citu dalībvalstu vienotajiem kontaktpunktiem saskaņā ar 4. pantu un vajadzības gadījumā sniegt paskaidrojumus saskaņā ar 6. panta 3. punktu.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka:

(a) to vienotajam kontaktpunktam ir piekļuve visai to tiesībaizsardzības iestāžu rīcībā esošajai informācijai, ciktāl tas nepieciešams, lai veiktu šajā direktīvā noteiktos uzdevumus;

(b) to vienotais kontaktpunkts veic savus uzdevumus 24 stundas diennaktī 7 dienas nedēļā;

(c) to vienotais kontaktpunkts ir nodrošināts ar personālu, resursiem un spējām, tostarp tulkošanas resursiem, kas vajadzīgi, lai pienācīgi un ātri veiktu savus uzdevumus saskaņā ar šo direktīvu un jo īpaši 5. panta 1. punktā noteiktajiem termiņiem;

(d) tiesu iestādes, kuru kompetencē ir izsniegt valsts tiesību aktos paredzētās tiesas atļaujas saskaņā ar 9. pantu, ir pieejamas vienotajam kontaktpunktam 24 stundas diennaktī 7 dienas nedēļā.

4. Dalībvalstis viena mēneša laikā pēc vienotā kontaktpunkta izveides vai noteikšanas par to paziņo Komisijai. Tās atjaunina minēto informāciju pēc vajadzības.

Komisija šos paziņojumus, kā arī visus atjauninājumus publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

15. pants
Sastāvs

1. Dalībvalstis nosaka to vienotā kontaktpunkta organizāciju un sastāvu tā, lai tas varētu efektīvi un rezultatīvi veikt šajā direktīvā paredzētos uzdevumus.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotajā kontaktpunktā ir to valsts tiesībaizsardzības iestāžu pārstāvji, kuru iesaistīšana ir nepieciešama, lai nodrošinātu pienācīgu un ātru informācijas apmaiņu saskaņā ar šo direktīvu, tostarp vismaz šādi pārstāvji, ciktāl attiecīgajai dalībvalstij saskaņā ar attiecīgajiem tiesību aktiem ir pienākums izveidot vai iecelt šādas vienības vai birojus:

a) Eiropola valsts vienība, kas izveidota ar Regulas (ES) 2016/794 7. pantu;

b) *SIRENE* birojs, kurš izveidots ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2018/1862 7. panta 2. punktu[73];

c) Pasažieru informācijas nodaļa, kas izveidota saskaņā ar Direktīvas (ES) 2016/681 4. pantu;

d) Interpola nacionālais centrālais birojs (NCB), kas izveidots saskaņā ar Starptautiskās Kriminālpolicijas organizācijas (Interpola) Statūtu 32. pantu.

16. pants
Lietu pārvaldības sistēma

1. Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts ievieš un izmanto elektronisku vienotu lietu pārvaldības sistēmu kā repozitoriju, kas ļauj vienotajam

[73] Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2018/1862 (2018. gada 28. novembris) par Šengenas Informācijas sistēmas (*SIS*) izveidi, darbību un izmantošanu policijas sadarbībā un tiesu iestāžu sadarbībā krimināllietās un ar ko groza un atceļ Padomes Lēmumu 2007/533/TI un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1986/2006 un Komisijas Lēmumu 2010/261/ES (OV L 312, 7.12.2018., 56. lpp.).

kontaktpunktam veikt tā uzdevumus saskaņā ar šo direktīvu. Lietu pārvaldības sistēmai ir vismaz visas šādas funkcijas un iespējas:

a) reģistrēt 5. un 8. pantā minētos ienākošos un izejošos informācijas pieprasījumus, kā arī jebkādu citu saziņu ar vienotajiem kontaktpunktiem un attiecīgā gadījumā ar citu dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādēm saistībā ar šādiem pieprasījumiem, tostarp informāciju par atteikumiem un attiecīgi 6. panta 2. un 3. punktā minētos paskaidrojumu pieprasījumus un to sniegšanu;

b) reģistrēt saziņu starp vienoto kontaktpunktu un valstu tiesībaizsardzības iestādēm saskaņā ar 15. panta 2. punkta b) apakšpunktu;

c) reģistrēt informācijas sniegšanu vienotajam kontaktpunktam un attiecīgā gadījumā citu dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādēm saskaņā ar 5., 7. un 8. pantu;

d) salīdzināt 5. un 8. pantā minētos ienākošos informācijas pieprasījumus ar vienotajam kontaktpunktam pieejamo informāciju, tostarp informāciju, kas sniegta saskaņā ar 5. panta 3. punkta otro daļu un 7. panta 2. punkta otro daļu, un citu attiecīgo informāciju, kas reģistrēta lietu pārvaldības sistēmā;

(e) nodrošināt pienācīgus un ātrus turpmākus pasākumus pēc 4. pantā minēto informācijas pieprasījumu saņemšanas, jo īpaši, lai ievērotu 5. pantā noteiktos pieprasītās informācijas sniegšanas termiņus;

(f) būt sadarbspējīgai ar *SIENA*, jo īpaši nodrošinot, ka ar *SIENA* starpniecību ienākošos paziņojumus var tieši reģistrēt lietu pārvaldības sistēmā un ka ar *SIENA* starpniecību izejošos paziņojumus var tieši nosūtīt no tās;

(g) izvērtēšanas un uzraudzības nolūkos, jo īpaši 17. panta nolūkā, ģenerēt statistiku par informācijas apmaiņu saskaņā ar šo direktīvu;

(h) pārskatatbildības un kiberdrošības nolūkos reģistrēt piekļuves un citas apstrādes darbības saistībā ar lietu pārvaldības sistēmā esošo informāciju.

2. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka visi kiberdrošības riski, kas saistīti ar lietu pārvaldības sistēmu, jo īpaši attiecībā uz tās arhitektūru, pārvaldību un kontroli, tiek pārvaldīti un novērsti piesardzīgā un iedarbīgā veidā un ka ir paredzēti pienācīgi aizsardzības pasākumi pret neatļautu piekļuvi un ļaunprātīgu izmantošanu.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka visi personas dati, ko apstrādā to vienotais kontaktpunkts, atrodas lietu pārvaldības sistēmā tikai tik ilgi, cik tas ir nepieciešams un samērīgi personas datu apstrādes nolūkiem, un pēc tam tiek neatgriezeniski dzēsti.

VI nodaļa

Nobeiguma noteikumi

17. pants
Statistika

1. Dalībvalstis katru gadu līdz 1. martam iesniedz Komisijai statistiku par informācijas apmaiņu ar citām dalībvalstīm saskaņā ar šo direktīvu.

2. Statistika aptver vismaz šādus elementus:

a) informācijas pieprasījumu skaitu, ko iesniedzis to vienotais kontaktpunkts un tiesībaizsardzības iestādes;

b) vienotā kontaktpunkta un tiesībaizsardzības iestāžu saņemto informācijas pieprasījumu un sniegto atbilžu skaitu, atsevišķi izdalot steidzamos un nesteidzamos, kā arī pārējās dalībvalstis, kas saņēmušas informāciju;

c) saskaņā ar 6. pantu noraidīto informācijas pieprasījumu skaitu sadalījumā pa pieprasījuma iesniedzējām dalībvalstīm un atteikuma iemesliem;

d) to gadījumu skaitu, kad nav ievēroti 5. panta 1. punktā minētie termiņi, jo bija jāsaņem tiesas atļauja saskaņā ar 5. panta 2. punktu, sadalījumā pa dalībvalstīm, kas iesniegušas attiecīgos informācijas pieprasījumus.

18. pants
Ziņojumu sniegšana

1. Komisija līdz *[spēkā stāšanās diena + 3 gadi]* iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu, kurā novērtē šīs direktīvas īstenošanu.

2. Komisija līdz *[spēkā stāšanās diena + 5 gadi]* iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu, kurā novērtē šīs direktīvas efektivitāti un rezultativitāti. Komisija ņem vērā dalībvalstu sniegto informāciju un jebkuru citu attiecīgu informāciju, kas saistīta ar šīs direktīvas transponēšanu un īstenošanu. Pamatojoties uz šo izvērtējumu, Komisija lemj par attiecīgiem turpmākiem pasākumiem, tostarp vajadzības gadījumā par tiesību akta priekšlikumu.

19. pants
Grozījumi Konvencijā, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu

No [*21. panta 1. punkta pirmajā daļā minētā datuma*] Konvenciju, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu, groza šādi:

i) konvencijas 39. pantu aizstāj ar šo direktīvu, ciktāl minētais pants attiecas uz informācijas apmaiņu šīs direktīvas 1. panta 1. punktā minētajā nolūkā;

ii) konvencijas 46. pantu svītro.

20. pants
Atcelšana

Pamatlēmumu 2006/960/TI atceļ no [21. panta 1. punkta pirmajā daļā minētā datuma].

Atsauces uz pamatlēmumu uzskata par atsaucēm uz attiecīgajiem šīs direktīvas noteikumiem.

21. pants
Transponēšana

1. Dalībvalstīs ne vēlāk kā [*spēkā stāšanās diena + 2 gadi*] stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis tūlīt dara zināmus Komisijai minēto noteikumu tekstus.

Tās piemēro minētos noteikumus no šā datuma. Tomēr 13. pantu tās piemēro no [*spēkā stāšanās diena + 4 gadi*].

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

22. pants
Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

23. pants
Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm saskaņā ar Līgumiem.

Briselē,

Eiropas Parlamenta vārdā —	*Padomes vārdā —*
priekšsēdētāja	*priekšsēdētājs*